rozsévač rozsievač

12

december/prosinec
2020
ročník 90

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Vianoce vo viacdetnej rodine

Niečo unikátne

Jak čerpat jistotu v časech nejistoty

RODINA PODĽA BOŽIEHO SRDCA

Prečo zbor ako širšia rodina?

„A tak teda už nie ste cudzinci a prisťahovalci, ale ste spoluobčania svätých a členovia Božej rodiny“ (Ef 2, 19).

Dvacet let ve službě

Obyčejný člověk přišel mezi obyčejné lidi. Bylo to 1. září roku 2000. Bratr Alois Boháček z Chebu se stal kazatelem našeho ašského sboru. Vzpomínali jsme na to a na společně prožitý čas v neděli 6. 9. 2020. Nestačily nám dvě a půl hodiny programu, abychom vyjádřili naše pocity a vděčnost Pánu Bohu za požehnaná léta služby bratra a jeho rodiny mezi námi. Desinfekce rukou a roušky na obličejích nám nevadily.
Vzpomínkovou bohoslužbu jsme zahájili Památkou večeře Páně, které předcházelo kázání na text Mt 5, 1–2;13–16, o zodpovědnosti nás, křesťanů, světu a lidem kolem nás, že jim máme být solí, světlem a městem ležícím na hoře. Aby lidé získali tu pravou chuť k životu a z dálky viděli, že v tom „městě" Kristovy církve je bezpečí a záchrana.

Rodina br. kazatele Boháčka dnes s první vnučkou

Samotnou vzpomínkovou část zahájili členové rodiny kazatele. Manželka kazatele Květa, dcery Veronika, Pavlína a syn Radek se s námi sdíleli, jak ta léta ve službě prožívali. Následovaly vzpomínky čtyř předsedů sboru (kteří se za dobu 20 let vystřídali po boku kazatele) a vzpomínky dalších členů sboru.
Promítaly se také fotografie z počátku služby kazatele, při nichž jsme žasli, o kolik mladší jsme před těmi dvaceti léty byli.
Závěrečná část programu se skládala z poděkování sboru bratru kazateli a jeho rodině za službu a předání malého dárku.
Detaily tohoto našeho slavnostního shromáždění naleznete na www.bjb.as.cz
Milý bratře kazateli, jsme vděční Pánu Bohu, že tě máme, že tě k nám poslal a že už 20 let nám

Rok 2000 s br. kazateli M. Šolcem, V. Hejlem a M. Kernem.

Rok 2000 s předsedou BJB V. Donátem

Manželé Boháčkovi s dárkem ke 20. výročí služby v Aši

věrně sloužíš. Vím, že sis nepřál, aby vzpomínky obsahovaly chválu na tvoji osobu, ale aby směřovaly k oslavě Boží.
My ale víme a vidíme, že Pán Bůh žehná tobě a skrze tebe žehná i nám všem kolem tebe, žehná našemu sboru i mnohým neznámým lidem na vzdálených místech. I díky tobě se nám ve sboru líbí, protože máš srdce odevzdané Pánu, srdce plné laskavé služby a odhodlání zvěstovat Boží slovo a Boží požadavky v pravdě, směle, jasně a srozumitelně. Jsi moudrý v rozhodování, máš jasnou vizi, máš přirozenou autoritu a svým osobním příkladem nás všechny vedeš ke službě, a to radostné službě.
Chceme ti poděkovat, že jsi to s námi 20 let vydržel, že je nám spolu dobře, že fungují sborové složky, máme kŕty, máme krásnou modlitebnu i modlitebníky a zpěváky. Máme mnoho přátel, sbor drží pohromadě a máme vzácné vyučování z Božího slova. Je to Boží milost, patří za to Pánu Bohu sláva. Jsi věrným rozsévačem símě Božího slova a zvěstovatelem evangelia pokoje, smíření a spásy. Máme tě rádi a chceme ti pomáhat.
Ať ti Pán Bůh dává duchovní i tělesnou sílu a žehná dál tvé službě mezi námi. Boží pokoj a láska ať spočívá na nás všech. Děkujeme.

Za sbor BJB Aš, Vladislav Dušek

Rodina Boháčkova

Obsah

Dvacet let ve službě....2
Vianoce vo viacdetnej rodine....3
Rodina podľa Božieho srdca....4
Prečo zbor ako širšia rodina?
Niečo unikátne....5
Spoločné dielo obnovy....6
Svietiť vlastnými farbami....7
Vnější i vnitřní opora....8
Rádio 7/ Mám ráda dobrodružství....9
Aby za nás zomrel
Magnus Knappe....10
Jasle a kríž....11
Vakcína vďačnosti
Jak čerpat jistotu v časech nejistoty....12
Porušenie predpisu
Překonat pokušení
Správy....13
Nejlepší značka
Spomienka na smutný Štedrý večer....14
Pohádka mojí babičky
Dobrotivá ruka Boží....15
Ty nejsi Bůh
Výjimečná chvíle
Jak Kristus změnil můj život....16
Rozhovor se sestrou L. Procházkovou....17
Proč sbor jako širší rodina?
Predplatné časopisu Rozsievač 2021....18
Pozdrav a přání redakce
Redakční informace
NOEMI....19
Knihy
Recenzia
...myšlenky Blaise Pascala
Redakční oznamy a inzerce
J. Rečníková: Istota života....20

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predseda Redakčnej rady: Ján Szöllős
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersáková, M. Jersák, M. Kešjarová, R. Orvošová, L. Podobná, E. Pribulová
Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka.
Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 17,- € na rok (cena jedného výtlačku 1,55 €) + poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 3,- € za kus a rok, jednotlivci: 5,5 € za kus a rok.
Odberatelia v ČR: Předplatné 440,- Kč (cena jednoho výtisku 40,- Kč) +poštovné, prvopředplatitelé mají během celého roku slevu 50 % na předplatném (ne na poštovném). Poštovné - sbory: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 40,- Kč + 252,- Kč poštovné za kus a rok.
Odber v zahraničí: predplatné 17,- €, aktuálne poštovné 29,- €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888, **ČR:** Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; **SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 12/2020: 30. 10. 2020
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SSN 02316919 – MK SR 699/92
Poznámka: Zverejnené články nemusejí vyjadřovat názor redakce. Všechny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněné.

Lýdia Podobná

Advent je čas pokoja. Nezdá sa mi to, pretože to nie je pokojný čas. Je to najnáročnejší čas roka.
Napriek tomu sa „nútim" zastať a rozmýšľať nad jeho skutočným významom. Čas pokoja neznamená, že nie som uprostred búrok, ale že aj v nich môžem v Bohu nájsť pokoj a utíšenie svojej duše.
Vyrastala som v rodine so štyrmi súrodencami. Vianoce pre nás znamenali veľa. A to nie kvôli darčekom. Samozrejme, že sme sa na ne neuveriteľne tešili, pretože to bývali jediné darčeky, ktoré sme počas roka dostali.
Ale nebolo to len o tom. Tešili sme sa na atmosféru, ktorá sa Vianocami niesla. Pamätám si Advent ako čas príprav na Vianoce.
Pracovali sme na zovňajšku nášho obydlia, na sviatočných jedlách.
A potom sme si sadli a pripravovali sme si naše vnútro. Čítali sme príbeh narodenia Krista zo všetkých možných zdrojov. Čítali sme o pastieroch, ktorí boli najchudobnejšou vrstvou z ľudu. O Márii, ktorá bola príliš mladá a príliš bezvýznamná, a Boh si ju predsa použil. A tiež o mudrcoch z východu, ktorí sa dlho na stretnutie s Kráľom kráľov pripravovali a našli ho v jasliach v maštali.
A potom sme vstali od štedrovečerného stola a išli sme spievať všetkým tým, ktorí boli sami, chorí a opustení. Niekedy sme spievali aj do polnoci a prinieslo to radosť každému jednému z nás.
Dnes mám vlastnú rodinu. Koniec roka je pre mňa veľmi náročným obdobím: deti majú písomky, odovzdávajú projekty a učia sa na skúšky. Okrem toho pripravujeme program, ktorým slúžime ľuďom v zbore aj mimo neho. Pracujeme na vonkajšom

Vianoce vo viacdetnej rodine

vzhľade našich domovov. Obdarúvame sa maličkosťou, aby sme jeden druhému urobili radosť. A učíme seba aj naše deti, že Vianoce nám dávajú možnosť a priestor, aby sme – aj keď možno až po všetkých tých programoch a aktivitách – zastali a uvedomili si ich význam. Že najväčším darom nie je to, čo dostaneme doma v obývačke. Je ním Kristus, ktorého narodenie si pripomíname. Keby neboli Vianoce, nebola by som tam, kde som. Bola by som stratená vo svete. Nemala by som pokoj, nemala by som nádej.

„...ste spoluobčania svätých a členovia Božej rodiny" (Ef 2, 19).

Samozrejme, že si vzápätí povieme, že ruka v ruke s Vianocami ide Veľká noc, kde Vianoce sú začiatkom a Veľká noc dokonaním Božieho plánu pre každého z nás. Priala by som si, aby sme – či už v kruhu veľkej rodiny, alebo možno aj osamote, mohli na Vianoce prežiť, že Kristus prišiel pre každého z nás.
Z lásky ku mne a ku Tebe.

Rodina podľa Božieho srdca

Prečo zbor ako širšia rodina?

Starozákonný text:

„Ak teda budete pozorne počúvať môj hlas a budete zachovávať moju zmluvu, budete mojím osobným vlastníctvom medzi všetkými národmi, lebo celá zem je moja. Budete mi kráľovstvom kňazov, svätým národom“ (Ex 19, 5 – 6).

„Ste synovia Hospodina, svojho Boha... Ste predsa svätý ľud Hospodina, svojho Boha. Hospodin si ťa vyvolil, aby si mu bol vlastným ľudom spomedzi všetkých národov, ktoré sú na povrchu zeme“ (Dt 14, 1 – 2).

Starozákonní text:

„Nyní tedy, budete-li mě skutečně poslouchat a dodržovat mou smlouvu, budete mým zvláštním vlastnictvím jako žádný jiný lid, třebaže má je celá země. Budete mi královstvím kněží, pronárodem svatým“ (Ex 19, 5–6).

„Jste synové Hospodina, svého Boha... Jsi přece svatý lid Hospodina, svého Boha. Tebe si Hospodin vyvolil ze všech lidských pokolení, která jsou na tváři země“ (Dt 14, 1–2).

Novozákonný text:

„A tak teda už nie ste cudzinci a prisťahovalci, ale ste spoluobčania svätých a členovia Božej rodiny“ (Ef 2, 19).

Novozákonní text:

„Nejste již tedy cizinci a přistěhovalci, máte právo Božího lidu a patříte k Boží rodině“ (Ef 2, 19).

Sme rodina. Sme spoločenstvo bratov a sestier. Nespája nás len pokrvné príbuzenstvo.
Spája nás láska Pána Ježiša. Skrze Jeho obeť sme sa stali Božími deťmi. Boh je naším Otcom. Vyzýva nás k jednote, k vzájomnému porozumeniu, k tomu, aby sme tých druhých považovali za dôležitejších od seba.
Máme byť svetlom a soľou, máme odzrkadľovať Boží charakter. Nemáme žiť len sami pre seba.
Ľudia okolo nás by mali cítiť a vnímať, že nás spája čosi viac ako len spoločné záujmy alebo rovnaký svetonázor.
Niekedy sa nám tak dobre sedí na našich miestach v kostolných laviciach, tak radi sa stretávame s našimi starými známymi. Tu v kostole sme v bezpečí. Von sa nám príliš nechce. Pán Ježiš nás však vyzýva k aktivite.
Nechce, aby sme nečinne sedeli a so založenými rukami čakali na Jeho návrat. Vonku je ešte toľko hľadajúcich, toľko stratených duší. Pán Ježiš nám ešte stále dáva príležitosť, aby sme ich priviedli k Nemu.
Nech naše zbory žijú a rastú.
Nech sme rodinou, ktorá má otvorenú náruč pre tých, ktorí sú ešte stratení.

Vnímam zbor ako svoju širšiu rodinu? Sú pre mňa rovnako vzácni všetci bratia a sestry? Chýbajú mi stretnutia spoločenstva, keď sa ich nemôžem zúčastňovať? Prečo chodím do zboru? Som len pasívnym členom, ktorý si v nedeľu vypočuje kázeň, alebo sa snažím aktívne zapájať do života spoločenstva? Ako by som mohol prispieť k porozumeniu v našej cirkevnej rodine? Prečo ľudia cez naše zbory veľakrát len prechádzajú, ale len málo z nich tam nájde svoj duchovný domov? Potrebujem zbor ako širšiu rodinu, alebo si vystačím sám? Je Pán Ježiš v centre záujmu našich spoločenstiev? Uvedomujeme si, že sme Božími deťmi? Správame sa ako synovia a dcéry Kráľa?

Niečo unikátne

Zbor ako rodina rodín je niečo unikátne, čo môže cirkev ponúknuť. Celý uplynulý rok sme sa v Rozsievači venovali téme rodina. Rodina je téma aj dnešného rozhovoru...

Danny, Clara, môžete sa predstaviť čitateľom (nie každý vás pozná), v akej rodine ste vyrastali?
Obaja sme vyrastali v silne veriacich kresťanských rodinách. Clara strávila celé svoje detstvo v Coffeyville v Kansase, ale Danny žil počas detstva a dospievania na rôznych miestach: V Guayane v Južnej Amerike, kde jeho rodičia boli misionári; v Memphise v Tennessee, kde jeho otec učil na Biblickej škole a v Hutchinsone v Kansase, kde jeho otec bol pastorom. Clarin otec bol tiež pastor. Clara je najmladšia z trinástich detí a Danny najstarší zo štyroch súrodencov. Spoločné rodinné modlitby a štúdium Biblie boli normálnou súčasťou domáceho života v oboch našich rodinách. Clara porozumela ceste spásy, keď mala štyri alebo päť rokov. Danny zápasil s Bohom, až kým sa mu v deväťnástich rokoch nepodriadil vo viere. Naši rodičia nám boli vzorom vo vernosti Kristovi a žili v zdravých manželstvách až do svojej smrti. Jediný z rodičov, ktorý ešte žije, je Dannyho otec. Vo veku 84 rokov pokračuje v službe v kresťanskom domove pre seniorov v Iowe, kde žije.
Keď ste sa rozhodli, že spolu vstúpite do manželstva a založíte rodinu, dohodli ste sa na nejakých základných veciach fungovania vašej rodiny vopred?
Vedeli sme, že chceme nasledovať príklad našich rodičov. To znamenalo mať veľkú rodinu (hoci pôvodne sme neplánovali mať osem detí), zapojenie sa do cirkevného zboru a pravidelné domáce bohoslužby. Od začiatku nášho manželstva bolo pre nás dôležité mať svoj osobný čas strávený pri čítaní Biblie a modlitbe. Hudba a spievanie bolo niečo, čo sme tiež chceli zahrnúť do nášho rodinného života a od samého začiatku boli súčasťou našich rodinných bohoslužieb. Tiež sme sa rozhodli, že chceme mať aspoň jedno spoločné jedlo denne. Požadovali sme, aby bol každý člen rodiny prítomný. Tento čas pri jedle sa stal miestom rozhovorov, smiechu, duchovného rozvoja a modlitby. Zvyčajne to bolo pri večeri a strávili sme spolu pri jedle minimálne hodinu. A rozhodli sme sa, že nebudeme mať doma televíziu, lebo sme vedeli, že by nám ukradla z toho krátkeho času, ktorý môžeme byť spolu. Namiesto pozerania televízie sme spolu hrali mnoho hier, čítali sme spolu knihy a rozvíjali sme kreativitu cez umenie a hudbu. Všetky naše deti sú vášniví čitatelia a muzikanti dosahujúci umelecký úroveň.
Vychovali ste svoje deti a viaceré z nich už majú svoje rodiny. Aké vidíte základné princípy pre fungovanie rodiny, aby plnila Boží zámer, prinášala požehnanie a nerozpadla sa?
Štyri naše deti už majú svoje rodiny a máme už osem vnukov a vnučiek. Rozvíjanie rodiny založené na pochopení Božej milosti a odpustenia je životne dôležité. Rodina nebude fungovať podľa Božieho plánu bez toho, aby si každý člen rodiny každý deň neuvedomoval svoju vlastnú hriešnosť a potrebu vykupiteľskej milosti Pána Ježiša. To znamená odpúšťať a prijímať odpustenie, rozumieť Božej láske, ktorá sa prejavuje v tom, že nás prijíma bez podmienok skrze obeť Pána Ježiša Krista, a žiť vo svojej identite Božích detí. Deti musia poznať a vnímať, že sú svojimi rodičmi a Bohom milované bez podmienok. Musia získať víziu o tom, čo má pre nich milujúci Boh pripravené, ak sa v dôvere podriadia Jeho plánu. Tieto veci sa deti učia cez každodenný rodinný život a cez rodinné bohoslužby.
Deti musia byť tiež formované rodičmi. Modlitba a čas strávený

pri Božom Slove musia hrať v živote rodiny dôležitú úlohu.
Písmo používa obraz rodiny ako jeden z obrazov pre spoločenstvo kresťanov. Sme Božie deti, bratia a sestry, Božia rodina. V čom vidíte základné podobnosti a odlišnosti medzi prirodzenou a zborovou (cirkevnou) rodinou?
Tak rodina, ako aj zbor fungujú na princípe vzájomnej úcty a rešpektu, ktoré sú motivované najmä láskou. Vtedy idú veci dobre, keď milujeme jeden druhého a cítime si toho druhého ako dôležitejšieho od seba. Viera v autoritu Písma pre všetky oblasti života musí určovať a usmerňovať postoje a skutky v oboch týchto rodinách. Musíme žiť to, čo učí Písmo. Písmo učí o štruktúrach autority a starostlivosti o členov tak biologickej, ako aj zborovej rodiny. Každý člen má svoju úlohu, ktorú musí plniť, aby bol celok zdravý. Lenivý, sebecký, nezapojený člen prináša problémy vo vzťahoch v oboch týchto rodinách. Dôvera a úcta sú dôležitými faktormi v oboch rodinách, a keď sa neprejavujú alebo sa vytratia vinou hriechu, musia byť obnovené cez pokánie a odpustenie.
Zborová rodina je samozrejme v mnohých ohľadoch menej prepojená ako tá biologická, ale keď sa rozhodneme, že budeme hľadieť na zbor (cirkev) viac ako na rodinu, než ako na sociálnu či náboženskú organizáciu, bude to ovplyvňovať spôsob, ako sa dennodenne správame v zbore jeden k druhému.
Budeme menej ochotní nechávať nevyriešené nezhody vo vzťahoch a budeme sa starať jeden o druhého spôsobom, ktorý bude vyjadrovať naše hlboké citové väzby jeden k druhému. Budeme sa spolu smiať a smútiť. Budeme zomierať jeden druhému v náručí, lebo sme odovzdali svoje životy jeden druhému. Zbor ako rodina vytvára pre každého miesto, kam môže patriť, kde je milovaný a kde sa o neho starajú ako o jedinečného a špeciálneho jedinca. To je zvlášť dôležité pre tých v našich zborových rodinách, ktorí neprežívajú spolupatričnosť vo svojich biologických rodinách. To, že sa nám Boh predstavuje ako Otec a Ježiš ako Syn a Brat nie je bezvýznamné. To je základom pre naše chápanie zboru ako rodiny.

„Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život.“ (Ján 3, 16).

Danny, viackrát si vyslovil myšlienku, že chceš pracovať na tom, aby náš zbor bol pre každého širšou rodinou. Darí sa Tebe a Clare napĺňať tento „program“? V čom zbor, kde pôsobíš, funguje ako rodina a kde vidíš rezervy, pozitíva a negatíva?
Myslím si, že najdôležitejšie je to, že sa v zbore máme radi. Bezpodmienečná láska a odpustenie sú jadrom evanjelia a musia to byť aj charakteristické znaky nášho spoločenstva evanjelia. Za to sa modlil aj Pán Ježiš v Jánovi v 17. kapitole. V kontexte biologickej rodiny to robíme prirodzenejšie, pretože tam nás vzájomne viažu silné putá, preto o tom veľa hovorím a pozývam náš zbor, aby žil týmto životným štýlom nepretržite.
Vyzývam našich ľudí, aby tvorili najmilší zbor v Bratislave nie preto, že by sme súťažili s inými zbormi, ale preto, že sme vo vojne s Nepriateľom, ktorý nenávidí a rozdeľuje. Mnoho zborov je zná-

mych pokrytectvom a klebetami. To sa musí zmeniť, ak chceme ovplyvniť komunitu okolo nás. Živá a milujúca rodina to zmení. Vždy je ťažké hodnotiť takéto veci, ale keď počujem svedectvá návštevníkov alebo ľudí mimo nášho zboru, ktoré potvrdzujú, že sa u nás na našom zhromaždení cítili milovaní a prijatí, tak je to dobrý znak. Rakovina klebetenia je však v našom zbore stále prítomná. Počujem o tom viac, ako by som mal. Klebeta a láska sa vzájomne vylučujú. Modlitba nie je výhovorkou pre klebetu. Ku klebetám musí byť nulová tolerancia. Ďalším znakom úspechu je, keď sme schopní dávať a prijímať napomenutie v láske.
Zbor je úspešný, ak dokážeme konfrontovať hriech v duchu pokory, ktorý hovorí, ja nie som lepší ako ty, aj ja potrebujem milosť pre moje hriechy. Musíme konfrontovať hriech, lebo ak nie, tak zničíme sami seba. Náš prístup v tomto je kľúčový. V tejto oblasti musia naše zbory ešte rásť. Vidím, že náš zbor sa veľmi dobre stará o ľudí v časoch straty a potrieb. To je dobrým znakom toho, že zbor chápeme ako rodinu. Chcem povedať, že náš zbor celkom určite rastie v láske ako rodina a v žití tejto reality mnohými praktickými spôsobmi.
Je prirodzené, že ľudia, ktorí nemajú svoju vlastnú pokrvnú rodinu, možno viac potrebujú širšiu zborovú rodinu, ale čo ľudia žijúci v rodinách, kde majú dobré vzťahy? Potrebujú rodiny ešte aj širšiu zborovú rodinu?
Každá biologická rodina má nejaké veci, čo nefungujú, na ktoré si postupne zvykne. Väčšia zborová rodina pomáha udržiavať biologické rodiny zdravé. Konfrontuje nás s tými vecami, ktoré u nás nefungujú, a pomáha priniesť zdravú zmenu. Keď žijeme v širšom kontexte bezpodmienečnej lásky a vzájomnej podpory, môžeme nájsť pomoc pri problémoch, ktorým čelíme za zatvorenými dverami našich domovov. Všetci potrebujeme mať bezpečné miesto, keď sa dostaneme do ťažkostí. Môžeme byť tiež povzbudení tým, čo sa iní naučili a skúsili vo svojich rodinách.
To celé je o živote v úprimnom a čestnom spoločenstve. Potrebujeme bezpečné miesta. Myslím si, že to je prospešné aj pre rozvoj našich detí. Naše deti sú v škole so svojimi priateľmi, ktorí nemajú rovnaké hodnoty ako my. Je preto pre nich dobré mať pravidelný kontakt s rovesníkmi v zborovej rodine, ktorí vyrastajú v podobnom systéme hodnôt. Veľké davy môžu byť zdrvujúce, ale veľké, zdravé rodiny sú nádherné. Naše zbory nemajú byť davom, ale bezpečným miestom rodinných vzťahov.
Je niečo, čo by ste ešte chceli povedať k téme zbor (cirkev) ako širšia rodina, na čo sme sa nespýtali?
Dannyho otec vždy hovorieval: „Manželstvo je ako záhrada. Ak sa o ňu staráš, stane sa nádherným miestom plodnosti a krásy. Ak sa však nestaráš a nezveľaďuješ záhradu, stane sa miestom chaosu."
To je pravda aj o našich rodinách. Nemôžeme očakávať, že naša rodina, či už biologická, alebo zborová, bude zdravá, ak zámerne a vedome nepracujeme na vzťahoch. To znamená tráviť čas spolu aj mimo nedeľných bohoslužieb. To znamená bezpodmienečné prijatie a odpustenie. To znamená pokánie a odvrátenie sa od hriechu. To znamená obnovu a starostlivosť jeden o druhého v čase, keď robíme pokánie. To znamená nebáť sa byť samým sebou, byť úprimný, padnúť, uspieť, patriť. Rodina môže byť nádherná, ale aj zničujúca. Keď vieme o sebe všetko, môžeme tie veci zneužiť na ponižovanie, manipuláciu a ovládanie. To je deštruktívne a mnoho zborov v tom žije. Ak však vieme jeden o druhom všetko, môžeme vytvoriť aj bezpečné miesto bezpodmienečného prijatia, lásky, uzdravenia, rastu a prekvitania.
Takých miest je v našom svete len niekoľko. Ľudia však hľadajú takéto miesta. Rodina rodín je niečo unikátne, čo môže cirkev (zbor) ponúknuť zlomenému svetu. To nie je možné nájsť nikde inde, jedine v cirkvi (zbore).

Rozhovor pripravil Ján Szőllős

Spoločné dielo obnovy

Stojí za povšimnutie, ako nás Boh včleňuje do širokej zborovej rodiny. Od samého začiatku a priebežne celý život je to spojené s plnosťou Božieho milosrdenstva. Znakom Božieho milosrdenstva je dobrovoľnosť, úcta k originalite každého z nás. Slobodne s plným nasadením sa stávame živým údom pri budovaní Božieho kráľovstva. Zostávame dielom Jeho rúk, ale nie hračkou. Vkladá do nás potenciál pre rozvoj Božieho kráľovstva.
Sme spoluúčastníkmi pri rozvíjaní Božieho plánu s týmto svetom.
Apoštol sa znižuje k zborom v prosbe, aby sme v aktuálnosti pôsobenia Božieho milosrdenstva zanechávali to staré, čo je naviazané na hriech, aby sme sa celou svojou bytosťou vložili do činov a spoločného diela obnovy. Každé Božie dieťa sa má oslobodzovať pre Boží zámer a Jeho plány s týmto svetom (úradník, vedec, poľnohospodár, učiteľ, politik, spisovateľ...)
Každý z nás so svojím obdarovaním je potrebný.
Také je napomenutie evanjelia, prijímame ho a rozhodujeme sa znova v každej situácii života. „Áno, Pane, tu stojím a dávam aj svoje telo, svoju bytosť do služby Božieho kráľovstva."
Teraz prvá poznámka a upozornenie: *„Premeňte sa obnovením mysle, aby ste vedeli rozoznať, čo je vôľa Božia, čo je dobré, čo mu je príjemné, čo je dokonalé."*
V svätej chvíli poslušnosti a rozhodnutia si často ani neuvedomíme, že život, práca, náš pohyb bude pokračovať v prostredí, ktoré je na míle vzdialené od nášho sľubu a rozhodnutia. Nevšimneme si a nezaregistrujeme, že koname často úplne rovnako ako ľudia naokolo. Navonok sme iní ako svet okolo nás, neopíjame sa, nehazardujeme, nekradneme. Ale vo vnútri, kam nikto z ľudí nedovidí? Nechceme síce žiť podľa stereotypov starého života, ale... Ráno som sa modlil, „staň sa Tvoja vôľa, Pane," no ľahšie mi padne robiť si aj naďalej po svojom. Aj o odpustenie som poprosil, ale neviem, nedokážem na zranenie zabudnúť. Ako to mám urobiť? Neodpúšťam, žijem a zvykám si žiť bez odpustenia.
Druhá poznámka: Súčasťou dnešného evanjelia obnovy je originálne oslovenie, ktoré nám apoštol ponúka: *„...mocou milosti, ktorá je mi daná, hovorím každému medzi vami, aby si nemyslel o sebe viac ako treba, ale skromne zmýšľal, ako Boh komu udelil mieru viery..."* Zlaté pravidlo spolužitia! Trvalé a vo všetkých polohách života platné upozornenie: nemysli si o sebe viac ako treba, lebo povyšovaním si zatváraš dvere milosti. „Boh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva milosť." Duchovný život nie je o tvojich výkonoch. Skutok si vykonal vo viere, ktorej mieru ti udelil Boh. Porovnávanie a konkurencia nikoho nepovzbudia a slabších zneistia alebo vyradia. To sa v našich zboroch nesmie udomácniť: *„My, silní, povinní sme teda znášať slabosti nevládnych a nie v sebe mať zálubu. Každý z nás nech sa ľúbi blížnemu, aby mu to bolo na dobro, na budovanie"* (R 15, 1 – 2).
A konečne, misia rodiny Božieho ľudu nestojí na úspešnosti jednotlivca alebo úzkej skupiny. Veď či duchovná vôňa nažívania širokej zborovej rodiny sa nezačne do okolia šíriť až vtedy, keď si bremená nebudeme len tak hravo prehadzovať, ale budeme spoločne napĺňať Božiu vôľu: *„Jedni druhých bremená znášajte..."?*
Uzavriem triumfálnym, ale v pokore pravdivým potvrdením apoštola: „Lebo sa tešíme, *keď my sme slabí, ale vy ste mocní.* Za to sa aj modlíme, aby ste sa totiž zdokonaľovali" (2K 13, 9).

J. Stupka

Svietiť vlastnými farbami

Z denníka megakemperáka

„Moudrý člověk jde svou cestou a má zdroj pohybu v sobě – nemoudrý se nechá vláčet podněty okolí," čítam si potichu tieto slová od Mareka Váchu v kemperáckej kaplnke v lese, zatiaľ čo neďaleko šuští a hučí potok. Našiel a vyhĺbil si cestičku a teraz presne vie, kade má tiecť, každý deň bez prestania.
Ale život... život zďaleka nie je taký jednoduchý. Ta cestička sa nehľadá tak ľahko, stráca sa a mizne, a to práve vtedy, keď má človek pocit, že konečne už čosi našiel.
Možno tak nejako to je aj pre týchto mladých ľudí na tábore, hľadajú si tu svoju cestičku, viac či menej úspešne. A do tejto sleti ciest, napríklad aj tu na Zdychave, prichádza Ježiš so svojou cestou a tvrdí, že ona je tá správna. Mohlo by sa zdať, že tá Ježišova ako jediná bude rovnaká a jednotvárna.
Kedysi som si myslela, že cieľom je do nej zapadnúť, prispôsobiť sa väčšine. Dnes sa mi skôr pozdáva vyzdobiť si ju a nebáť sa byť odlišný (v dobrom slova zmysle).
Keby sme len nechali svietiť ľudí vlastnými farbami a tešili sa z nich bez vlastných predstáv o tom, ako by ich cesta mala vyzerať. Zvlášť pri mladých ľuďoch platí, že najprv im treba načúvať.
• Prichádzajú ku mne ľudia. Vlastne to majú povinné. Meriam im teplotu, ktorá rozhoduje o tom, či sa tábora môžu zúčastniť. Našťastie, každému hlásim pozitívnu správu o teplote pod 37 °C a na stolíku sa mi kopia potvrdenia o bezinfekčnosti. Veľa mladých poznám z predošlých rokov, mnohé tváre sú nové. Počet papierov dosiahol číslo 85. Zajtra ešte niektorí prídu. V tejto známej - neznámej zostave budeme 10 dní. Zvláštna skupina ľudí, pekná, obohacujúca, dúfam, pozorujem ich s očakávaním, čo sa dozviem, čo nové sa naučím, či mi bude horieť srdce láskou k ľuďom a či aj ich srdcia budú spievať piesne lásky a priateľstva.
• Tento rok som sa rozhodla, že budem spať na (tej hroznej) Zdychave. Naozaj som to urobila, tieto riadky píšem v stane, trochu vzdialená od ľudí, aby som počula svoje myšlienky. Včera bola večer pekná hmla, svet sa na chvíľu zmenil na čierno-biely, potok spieval, keď som si v ňom umývala zuby a tvár, mala som vzácny rozhovor so vzácnymi ľuďmi. Toto všetko vyvážilo noc, keď som sa zobudila spotená v spacáku, spotený bol aj stan, príroda, cely svet a v tej vlhkosti sa zle dýchalo. Bolo mi treba cikať a bála som sa medveďa, o jednej ráno sa dvaja chlapci rozprávali neďaleko môjho stanu ako za bieleho dňa, spacák okolo mňa rotoval bez prestania celú noc a zrejme sa úplne neustriehli alergény v jedle, ktoré som dostala, takže okrem spacáku rotovali aj moje črevá a tak mi spríjemňovali noc a pomáhali mi byť hore, keď som chcela späť. Príjemné. Napodiv mi to až tak nevadí a vlastne tu chcem ostať. Chcela by som však zistiť, čo sa deje s ostatnými. Aké sú ich noci a príbehy?

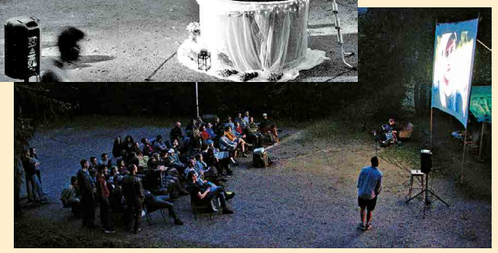

nevie zapadnúť. Verí v Boha od malička, dospieva a začína mať pochybnosti. Ako ho tak počúvam, sú to tie zdravé pochybnosti. Zmes nánosov a kresťanských predstáv, ktoré majú máloč s kresťanstvom spoločné, a mladá duša, kriticky mysliaca, nachádza rozpor. Snaží sa nájsť seba a seba vo svete a vo vzťahu k Bohu. Verím, že úprimné hľadanie mu pomôže nájsť vieru silnejšiu ako skala.
Lebo vieru má už teraz, ale tá, v ktorej sa bude cítiť, že je na mieste, kde ho Boh chce mať, a bude v tom prežívať radosť a slobodu, ho ešte čaká. Ďalší Filip je parádne talentovaný umelec. Neviem, či je veriaci, ale kreslí božsky. Hovorí o svojich umeleckých plánoch a túžbach a ja mu veľmi prajem, aby sa naplnili. Jeho talent má obrovský význam aj hodnotu, oslavuje ním Boha už teraz, ale ak to raz bude robiť vedome na slávu Božiu, bude to ten najkrajší farebný ohňostroj, aký kedy na svete bol. Sofia je malé útle dievča s hrivou ako lev. Hovorí mi, že tancovala, ale musela prestať, a dúfa, že ešte bude. Usmejem sa na ňu a povzbudím ju, aby tancovala.
Kiežby sme všetci tancovali. Hovorí, že v živote by chcela robiť v IT. Obdivne hvizdnem. A potom sme sa rozprávali o viere, o katolíkoch a protestantoch a moslimoch a o tom,

či je veriaca. Povedala, že nie je, ale keď je tu, má pocit, že je. Na záver povedala o svojej obave ísť na kresťanský tábor, kde sa bude len modliť. Ostala prekvapená, že sa tu cíti úplne normálne. Beriem to ako kompliment pre náš tábor a dúfam, že raz uvidí Boha v jeho divokosti a pestrosti a navždy pochová predstavu kresťanstva ako tej najväčšej nudy na svete.

• Počasie na Zdychave, alergia a nejaké pridružené dôvody ma po jednej noci presvedčili, že tento týždeň mi to v tom stane nevyjde. Snaha sa cení a nechcelo sa mi odísť, tak to považujem za pozitívny znak. Tento rok nám pršalo sedem dní z desiatich, takže sme mali zábavu. Brodili sme sa v blate, vo vode, mrzli sme, smrdeli sme… hovorím si, „všetko je ako má byť". Vytopilo nás, polámalo stan, v bleskoch a hromoch sme mohli zahliadnuť Boha, ak sme ochotní v prírodnej sile vidieť viac ako fyzikálny jav. Mali sme semináre o bezpečnosti na internete a strese, batikovali sme tričká a tašky, drepovali, klikovali, behali, nespali, nerozprávali, nejedli vlastnými rukami, spievali, hovorili striedmo aj nie striedmo, ako si kto vybral.
Boli aj dobrovoľné duchovné výzvy, ktoré deti privádzali bližšie k Bohu. Niektorí sa hrali na púštnych otcov, jedli striedmo, nejedli, spali striedmo aj nespali, boli v tichu aj v modlitbách a chválach, hovorili k Bohu a o Bohu, nosili habit a spali pod holým nebom. V hlučnej a uponáhľanej dobe, kde je na Boží hlas a jeho tichý tón čoraz menej priestoru, to mohol byť pre duše týchto detí veľmi špeciálny čas.

• Tak ako minulý rok, aj tento sme končili tábor spoločným tancom. Ako symbolom, že náš život je tanec odtancovaný na Zemi, a ako pozvanie, aby sme ho odtancovali dobre. Je milé sledovať, ako sa dievčatá parádia, aký význam prikladajú svojej kráse v tento večer. Ako ju zvýraznia a okrášlia, aby svietili pod nočnou oblohou plnou hviezd a spolu s nimi žiarili do tmy ako drahokamy. A chlapci, v bielej košeli, pripravení získať si svoje dievča, trhajú lúčne kvetiny, viažu ich do kytíc... obloha stmavla a zjavujú sa tanečné páry, dievčatá zvierajú svoje kytičky a pýria sa, a chlapci hrdo stoja a tvária im žiaria jemnosťou. Tancujeme a tak si navzájom symbolicky rozprávame o láske, dôstojnosti, úcte a prijatí. Potom prídu na rad slová. Teraz nehovoríme my, ale táborníci. Ako sa tu mali, čo zažili, prečo prišli, čo našli a stratili. Niektorí by sa asi radi stali kazateľmi, a tak vystupujú a druhým deckám kážu, iní majú nabehnuté na kariéru motivátora, takže ostatných motivujú a povzbudzujú a potom sú tí, ktorých výpovede sú tie najvzácnejšie, pretože hovoria o svojom vnútri a o tom, čo tu zažili. Objavujú sa slová vďaky aj slzy, ako našli odpovede, ktoré dlho hľadali. Téma tábora bola o tom, či idú dobrí ľudia do neba.
A tak sme sa túto otázku detí pýtali. *Myslíš si, že pôjdeš do neba?* Odpovede sa odlišovali, ale mali jedno spoločné – všetci si mysleli, že pôjdu do neba buď preto, že boli dosť dobrí vďaka svojim skutkom, alebo naopak, že tam nepôjdu, v dôsledku zlých skutkov. A tak sme im povedali, že Ježiš prišiel na zem práve pre toto a práve tak to nie je, že sme dostali milosť v podobe darčeka a stačí ho len prijať. Vystúpili dve dievčatá. Jedno hovorí o tom, ako doma nemá podporu vo viere a je s vierou sama, ako je tábor pre ňu miestom, kde načerpá silu na celý rok dopredu a kde sa cíti naozaj "doma". Druhá dievčina hovorí,ako hľadala odpoveď na otázku, či pôjde do neba, a ako vedela, že nie je dosť dobrá.

A akú úľavu pocítila, keď sa dozvedela, že milosť sa nedá zaslúžiť. Sme tam pre všetky deti, pre tie, ktoré sa prišli hrať, dať priestor svojej divokosti, stretnúť sa s priateľmi, nájsť si priateľov, oddýchnuť si od rodičov, prípadne, aby si rodičia oddýchli od nich, spať pod holým nebom a kúpať sa v potoku, ale najmä sme tam pre tie deti, ktoré prišli nasýtiť svoju dušu stretnutím s Bohom.
Či už ho poznajú, alebo Ho práve našli. Ako ten chlapec, ktorý prišiel a spýtal sa, čo môže urobiť, aby sa priblížil Bohu.

Ráchel Orvošová

Vnější i vnitřní opora

Nemám zkušenosti z extrémních horolezeckých tras a jsem jen tuctový horolezec jako spousta jiných. Přesto vím, že zážitkové lezení má kromě krásy samotné horolezecké cesty a rozhledu do krajiny jeden důležitý předpoklad: pevnou, neklouzavou skalní stěnu.
Skála vybízí k přemýšlení. Je krásná. Hraje tisíci tvary, variantami a barvami. Když se vedle postaví betonová zeď, vyjeví se celá životodárnost existence horského masivu. Skála je odrazující a zároveň přitažlivá. Člověka děsí a mrazí, ale i láká a zve. Skála daruje naší Zemi rozměr něčeho, co se vypíná a roste do nebe, ale také vzdoruje a přetrvává. Protože mohutný skalní masiv vyzařuje pevnost, spolehlivost a bezpečnou oporu, stal se pro lidstvo archetypem, ideálem, ba dokonce symbolem nekonečna.
V Bibli najdeme dvanáctkrát větu: **Bůh je má skála.** V životě potřebujeme zažít „skálu". Potřebujeme skálu závazné skutečnosti, která se nerozdrolí a nerozlomí, a potřebujeme pevný jistící bod přesvědčení, pomocí kterého se této pravdy pevně přidržíme.
Je nutný k vlastnímu lezení, ale přímo nezbytný k jištění druhých. Další nevyhnutelností je pevné jistící stanoviště v nezvětralé skále a také dobře sedící háky. Všichni potřebujeme vnější a vnitřní oporu. Potřebujeme skálu. A je požehnáním, když se jí člověk na své životní pouti může přidržet.
Vědomí toho, že se mohu stoprocentně spolehnout, může dokonce přispět k tomu, že se vyčerpávající výstup tu a tam stane zážitkovým lezením. **„Buď mi (Bože) skalním příbytkem a budu se tam uchylovat stále" (Ž 71, 3).**

R. S.

Mám ráda dobrodružství

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR. V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

Vyrůstala jsem v katolické rodině, takže jsem měla určité povědomí o Bohu. Svým dětským způsobem jsem měla Boha ráda a v kostele se mi líbilo. Když jsem ale začala dospívat a kriticky sledovat věřící, připadalo mi, že nikdo z nich s Bohem v životě opravdu nepočítá. Zároveň jsem začala vnímat zlo ve světě a nedovedla jsem se vyrovnat s tím, že by existoval Bůh, který by takové zlé věci dopustil. A tak jsem se v 15 letech s chozením do kostela rozloučila a začala si žít po svém. Odvrátila jsem se od Boha, ale On se neodvrátil ode mne. Asi po dalších deseti letech, kdy už jsem byla vdaná, měli jsme dítě, já skončila s vysokou školou a manžel právě odešel na rok na vojnu, jsem znovu zaslechla Jeho volání. Možná i nová zkušenost rodičovství mě přiměla hlouběji přemýšlet nad smyslem života. K čemu tady na zemi vlastně jsme? K čemu se snažit žít dobře, když není nikdo, kdo by to ocenil? Kde se ve mně bere ten pocit provinění, když jednám zle? Odkud to vlastně vím, že je něco zlé a něco dobré? Co když je to opravdu tak, že existuje Bůh, který dal tomuto světu řád a jeho překračování se nevyplatí? Začala jsem o Bohu znovu přemýšlet a hledat Ho. Ptala jsem se všech, kdo vypadali, že by o Bohu něco mohli vědět – katolíků, svědků Jehovových, hledala jsem i v józe. Nakonec jsem navštívila kamarádku, na které jsem viděla, že o Bohu nejen něco ví, ale připadlo mi, že Ho prostě zná. Ještě než jsme mohly o něčem začít mluvit, vzala mě do církve, tehdy ještě trochu ilegální, na modlitební setkání. Když jsem slyšela, jak se ti lidé opravdově modlí, citují Bibli, svědčí o tom, co Bůh v jejich životě dělá, poznala jsem, že Bůh je opravdu živý – a padla na mě bázeň. Jestli je to tak, pak jde o mnohem víc, než jsem si představovala! To není jen to filozofování, jestli existuje Bůh a co je dobré nebo špatné. Tady jde o celý život, který buď podřídím Bohu a ztratím tak nárok žít si po svém, nebo se možná úplně minu smyslu toho, proč tu vlastně jsem. Nejvíc jsem bojovala s tím, že se možná odcizím manželovi, se kterým jsme měli moc hezký vztah, ale v této oblasti vždy prohlašoval, že je ateista a materialista a nevidí důvod, proč to měnit. Boží volání a touha najít pravdu však už byly silnější. A tak jsem jednoho večera klekla, poděkovala Ježíši, že zemřel za moje hříchy, a svěřila opratě svého života do Jeho rukou. Hluboko v srdci jsem získala jistotu, že to je nejlepší věc, kterou jsem v životě udělala. Jako by dílek puzzle zapadl na svoje místo. Vždycky jsem měla pocit, že nikam úplně nezapadám, a teď mi přišlo, že jsem se dostala na to správné místo, kam patřím. Připadalo mi, jako by někdo z mých očí sejmul závoj a rozjasnilo se, všechno kolem mě dostalo nové, zářivější barvy.

Na druhou stranu se ale taky stal mnohem jasnější můj náhled na hřích. Já, která jsem si vždycky připadala jako dobrý člověk, poslušná dcera, premiantka ve škole, jsem najednou uviděla, kolik je ve mě závisti, pýchy, zloby, komplexů méněcennosti a sebestřednosti. Byla to velká úleva, mít možnost se vší touto tíhou přicházet k Ježíši a nechávat se očistit. I když tyto moje skryté postoje vycházely na světlo postupně, pocit očištění a jistoty, že teď jsem milovaná Boží dcera, je k nezaplacení a zůstává.
Nastala nová etapa mého života – a troufla bych si říct, že mnohem dobrodružnější, než jsem předpokládala. Manžel, kterého něco jako filozofování nad smyslem života moc nezajímalo, si nechal na vojnu dovézt Nový zákon a krátce po svém návratu domů svěřil svůj život Ježíši také. Dnes je pastorem Apoštolské církve v Zábřehu. Zároveň ale boje, které byly součástí budování našeho malého společenství, byly někdy také dost drsné. Nešlo ani tak o vnější pronásledování, protože krátce poté, co jsme uvěřili, přišla „sametová revoluce", spíš o ty vnitřní tlaky, kdy mladí, nezralí lidé budují církev, a nemají poblíž žádné duchovní otce. Dnes je to možná nepředstavitelné, ale my jsme neměli nejen internet, ale ani telefon. Byly chvíle, kdy jsem se budila s divným pocitem, jestli jsem si jen všechno nevymyslela a nepodlehla nějakému bludu. Na moji mysl útočily pochybnosti a já měla opravdu jen modlitbu, abych se s tím vypořádala, zralí křesťané byli těžko dostupní.
Někdy jsme měli oba pocit, že ta výzva, před kterou jsme byli postaveni, je nad naše síly. Lidé mezi nás přicházeli a někteří zase odcházeli s tím, že nás nechali mnohdy zklamané a zraněné. A my jsme procházeli Boží školou pokory, učili jsme se odpouštět, být závislí na Bohu a nespoléhat na své vlastní síly.
Možná právě tyto zkušenosti v nás ale vypůsobily to, že máme oba silnou touhu lidi kolem sebe povzbuzovat ve víře a pomáhat jim v duchovním růstu. A tak mezi námi můžete najít bývalé vězně, narkomany, alkoholiky, lidi z rozbitých rodin – a všichni tvoří duchovní rodinu, kde se máme rádi. Pro mě je to Boží zázrak a zároveň stálá dobrodružná výzva.
Když jsem před pár lety dostala nabídku přijít nejprve jako host do pořadu Rozmaryna v Rádiu 7 a posléze i pořad jednou měsíčně moderovat, byla to zase jedna z těch výzev, která mi připadla nad moje síly. Znovu jsem volala k Bohu a zkoumala, co je v mém srdci. Na jednu stranu v něm byla ta silná touha předávat lidem poznání Boha, když už je možné, aby se k nim evangelium a povzbuzení ve víře mohlo dostávat dokonce až domů. Na druhou stranu obavy, jestli to není výzva nad moje síly. Když jsem si poctivě přiznala, že jediné, co mi brání tuto nabídku přijmout, je můj strach ze selhání, pochopila jsem, že lépe bude říct ANO. Vždyť jsem Bohu už před nějakou dobou řekla, že kam mě pošle, půjdu, a co mi řekne, řeknu (Jr 1, 7).
Ještě, že mám ráda dobrodružství, protože tahle výzva pro mě dobrodružná stále je! Někdy je to adrenalin už jen v tom, nalézt a oslovit vhodného hosta, vejít se do určeného času, aby zaznělo to, co chce Bůh a ne jen my, a někdy i to, že pořad už začíná a host stojí v dopravní zácpě před Brnem...
Ale potom, když proplujeme všemi úskalími, a já si všimnu, jak to Bůh uchopil, a vnímám, že jsem tu zase na tom místě, kde mám být, stojí to za to!

Lída Pohanková

Aby za nás zomrel

„Vám sa dnes narodil Spasiteľ, Kristus Pán" (Luk 2, 11).
Opäť je tu čas zhonu po stromčekoch a darčekoch, po gastronomických prekvapeniach v sladkej či slanej forme. Prípravy sú v plnom prúde, aby sa to všetko ligotalo čistotou a trblietavým svetlom. Veď si chceme dôstojne pripomenúť posolstvo anjela na betlehemských pláňach:„... vám sa dnes narodil... Kristus Pán." Kristus a Pán – dieťa chudobných rodičov narodené v maštali.
Áno, väčšina z nás si toto pripomína cez vianočné sviatky. No v prvých dňoch ďalšieho roka, pri všedných udalostiach a starostiach, ktoré život prináša, na všetko zabudneme. Nebolo to inak ani pred viac ako dvetisíc rokmi. Preto Ho odmietali a nakoniec Ho pribili na kríž. Prečo vtedy? A prečo aj dnes?
Prečo zabúdame na to najhlavnejšie?
Slávime Vianoce, ale zabúdame na podstatnú anjelskú zvesť: „... vám sa dnes narodil Spasiteľ... " Koľkí z nás si pri vianočnom stole uvedomujeme, že Pán Ježiš sa narodil, aby za mňa a za teba zomrel? Len skrze potupnú smrť na kríži sa mohol stať mojím a tvojím Spasiteľom, naším Záchrancom.
Musel zomrieť, aby každý, kto v Neho uverí, získal večný život. Áno, radujme sa a v pokání očakávajme svojho Vykupiteľa.
Stretnutie s Ním je na dosah.

Elena Pribulová

Magnus Knappe

Dne 25. listopadu uplyne 110 let od odchodu na věčnost jednoho vzácného Božího služebníka, který velmi výrazně ovlivnil šíření poznání o významu křtu ponořením na vyznání víry v naší zemi. Ano, chci napsat několik slov o pruském baptistickém misionáři Magnusu Knappem.

Začnu sice „od konce“, ale myslím, že jeho službu a přínos baptistickému hnutí v Čechách vyjadřují slova broumovského kazatele Františka Wintra, která zazněla na pohřbu ve Freiburgu (dnes Swiebodzice): „On rozsévал lásku a ve všech upřímných srdcích musel i lásku sklízet. Žil ve víře v Božího Syna, který ho miloval a dal sebe samého za něj. Byl věrným zastáncem evangelické pravdy. Přinášel sluneční svit a nebeskou radost tam, kde byl útlak. Budeme rádi a často vzpomínat na otce Knappeho, dokud se znovu nesetkáme u Boha před trůnem Beránkovým.“ Pojďme však na začátek.

O bratru Knappem by bylo možné hovořit dlouho – o jeho životě a především o jeho službě. Před lety se mi podařilo získat životopis z pera jeho syna Samuela, který vypráví o nádherném životě svého otce. Pokusím se vybrat ty nejdůležitější okamžiky, především ty, které se týkají naší Jednoty. Bratr Knappe se narodil v únoru 1822 v Ullersdorfu – dnes Oldřzychowice Kłodzkie v Kladsku. Narodil se do katolické rodiny a byl v této víře vychováván nejen svými rodiči, ale také ve škole a místním kostele. Magnus jako školák už také sloužil při mších jako ministrant. I ve škole byl společně s ostatními spolužáky pod přísným dohledem kněží, především při vyučování katechismu, což byl v tehdejší době nejdůležitější vyučovací předmět. Magnus znal katechismus, ale neznal Bibli. Ve 14 letech opustil školu, aby jako mladík začal vychutnávat všechny radosti, které svět nabízel. Rozhodl se také, že se vyučí nějakému řemeslu. Našel si místo u kováře. Žil obklopen duchovní temnotou. Vše, co nepatřilo „samospasitelné“ katolické církvi bylo odmítáno a pokládáno za nebezpečné. Každý správný katolík musel čas od času ke zpovědi, Magnus však začal přemýšlet o významu zpovědi, a to katolík nesměl. Byl označen za kacíře a bylo mu zakázáno doučit se řemeslu, tedy získat absolutorium. Přesto nastoupil do zaměstnání, nejprve v Rengensdorfu, později se vrátil do Ullersdorfu. V zaměstnání se seznámil se spolupracovníky evangelického vyznání. Brzy se stalo náboženství nejčastějším námětem jejich rozhovorů. Magnus si obstaral Bibli a začal ji pilně studovat. Pod vlivem čtení Písma se rozhodl a přešel do evangelické církve. Byl to důležitý krok v jeho životě, když v evangelické církvi poprvé přijímal při Sv. večeři Páně chléb i kalich.

Magnus Knappe

Budeme-li číst knihu Rudolfa Donata „Wie das Werk begann“ o počátcích baptistické práce v Německu, dočteme se, že v této době se Magnus dozvěděl, že v místě vzdáleném asi 18 km cesty pěšky, rozšiřuje nějaký kazatel jménem Ignatz Straube nové biblické učení. Vydal se proto na cestu do tohoto místa – do Schönau bei Landeck – dnes Orlowiec u Ladek-Zdrój, aby poznal tohoto zvláštního muže. Ke svému velikému úžasu zjistil, že kazatel neříkal nic, co by nebylo psáno v Bibli. Při kázání jen četl oddíl z Písma a ke každému biblickému verši doplnil krátký výklad.

Magnus se rozhodl ještě více studovat Písmo. A od této chvíle putoval každou neděli do Schönau, aby slyšel Boží slovo. Nebylo to snadné – v sobotu se pracovalo dlouho do večera, v neděli musel brzy vstávat, aby přišel včas na kázání, potom několikahodinová cesta zpět a v pondělí ráno opět do práce. Ve světle Písma brzy poznal, že křest dětí není biblický.

Pouze živá víra v Pána a Spasitele a potom křest na vyznání víry, ponořením celé osoby do vody ordinovaným služebníkem – jen tak se křest stává symbolem smrti, pohřbení a nového povstání.

Biblicky pokřtěn byl kazatelem Straubem dne 1. dubna 1847. Bratr Straube působil také v městečku Voigtsdorf (dnes Wójtówka).

Proto, že zde bylo několik (asi 18) pokřtěných baptistů, byl zde 1. července 1848 založen baptistický sbor. Po svém křtu měl Magnus Knappe možnost koupit si v této vesničce domek od bratra Schuberta a dál se zúčastňovat kázání Ignatze Straubeho a později bratra Priedemanna. Sbor se stal střediskem baptistické misie pro oblast Kladska. Bohoslužby se zde konaly v soukromém domě bratra Gottwalda a křest v místním rybníce nebo v bazénu na zahradě kazatele. Později se shromáždění konala v domě Knappeových. Nebudu dále podrobně popisovat život bratra Knappeho, i když je velice zajímavý. A především velice těžký, plný nepochopení a pronásledování z mnoha stran.

Pro naše téma je důležitý rok 1858, kdy byl Magnus Knappe při konferenci ve Štětíně povolán „Pruským svazem baptistů“ jako misionář pro Slezsko. Dne 16. června toho roku byl pro tuto službu ordinován. Nastala doba misijní práce, tedy doba putování po Slezsku, od vesničky k vesničce, od městečka k městečku. Z Voigtsdorfu se po čase přestěhoval do Reichenbachu, kde se pak staral o čtrnáct misijních stanic, krátce působil také jako kazatel v nově založeném sboru v Dirschau. Už z Voigstdorfu pěšky chodíval přes rakousko-uherské hranice na české území, aby v obcích Šonově a Broumově misijně působil mezi tamějším německy mluvícím obyvatelstvem. Podmínky pro misijní práci v této oblasti byly značně obtížné, katolická církev zde měla veliký vliv. Knappemu navíc v jeho misijním úsilí přitížila skutečnost, že do Čech docházel z oblasti náležející Pruskému království, jež mělo v té době s Čechy napjaté vztahy.

Jak se Magnus Knappe dostal do Broumova? Poslechněte si ten příběh: Prvním baptistou v Čechách se stal obuvník František Pohl. Tento muž uviděl jednou ležet na stole v místním hostinci Bibli. Veliká kniha vzbudila jeho pozornost. Prosil o dovolení něco si z ní přečíst. Zaujala ho a chtěl si ji koupit. Ovšem tato Bible byla důstojné dědictví, a proto neprodejná. V Čechách se tehdy Bible koupit nedala, ale protože touha je vynalézavá, šel František POHL přes hranice do Pruského Slezska do Wüstergeirsdorfu, aby zjistil, kde se dá Bible koupit. Byl odveden k baptistům. Těmito lidmi byl srdečně pozván na bohoslužby. Rád pozvání přijal, koupil si Bibli, kterou začal s nadšením studovat. Vydal své srdce Pánu Ježíši a na vyznání víry byl 25. května 1858 pokřtěn.

Vždy znovu a znovu se rád vracel mezi bratry a sestry baptistického sboru ve Wüstergeirsdorfu, kde jednoho krásného podzimního dne roku 1858 poznal kazatele Magnuse Knappeho a pozval ho, aby s ním šel do Čech - a tak začala služba bratra Knappeho v Čechách, především v Šonově a v Broumově. Jak jsem zmínila dříve, nebyla to práce snadná. Schůzky baptistů se konaly přímo v domě obuvníka Pohla, zpočátku tajně, neboť katoličtí duchovní „novokřtěncům“ (jak baptisty nazývali) nepřáli. Knappe byl několikrát vyšetřován, a v Broumově i vězněn, Pohl se zas po nějakou dobu musel dokonce skrývat před policejními orgány. Navzdory všemu baptistické učení v této oblasti zapustilo kořeny. V Broumově stál významný jezuitský klášter a jezuité neopomněli horlit ze své kazatelny proti novým kacířům – jejich jména byla veřejně vyhlášena z kazatelny broumovského kostela, jejich duše knězem odsouzeny. Před baptisty byli všichni varováni, bývali propouštěni ze zaměstnání, jejich mrtví byli pohřbíváni mezi sebevrahy za zdmi hřbitova. Přesto zde byli lidé hladoví po Božím slově, přicházeli naslouchat kázání br. Knappeho a vydávali

Magnus Knappe s rodinou 1864

svá srdce Bohu. V říjnu 1863 byla na vyznání víry pokřtěna ponořením maminka br. Pohla – Barbora, roku 1866 stolař Antonín Alt a obuvník Ferdinand Hoffmann a další. Všechny tyto křty se konaly buď v Märzdorfu nebo ve Wüstergeirsdorfu ve Slezsku. První křest na území Čech vykonal bratr Knappe dne 3. srpna 1867, a sice v blízkosti Meziměstí, v tzv. Steinetales, v říčce Stěnavě. Tehdy pokřtil čtyři bratry – Josefa Pohla, Johanna Wagnera, Ignáce Pohla a Františka Hepnera. I v dalších letech skupinka „u víře pokřtěných křesťanů, baptisty zvaných“ rostla, takže již v roce 1868 tito bratři a sestry úředně vystoupili z katolické církve – zde jsou začátky broumovského baptistického sboru. Bratr Knappe navštěvoval Broumov neúnavně a pravidelně až do vysokého věku a posloužil zde mnoha lidem k obrácení.

I když po připojení broumovského sboru ke sboru pražskému skončila bratru Knappemu povinnost sloužit zde, přesto každý rok 4 – 6 krát tento sbor navštívil. Jeho poslední návštěva se uskutečnila nedlouho před jeho odchodem na věčnost ve dnech 24. – 27. září 1910 – v 88 letech přešel s pomocí bratří opět pěšky přes Javoří hory za svými milovanými v broumovském sboru.

Bratři, kteří ho provázeli, vzpomínají: „Magnus musel vystoupat na všechny strmé kopce. Měli jsme strach, kdyby již nemohl dále, jak ho dostaneme dolů. Když jsme se dostali nahoru, foukal silný vítr a pohyboval korunami stromů. Magnus říkal: vidíte, všechny ty stromy mne znají a kývají mi korunami na pozdrav. Potom jsme šli tmavým lesem, nastávala noc. Pevně jsme se drželi jeden druhého, byla taková tma, že jsme si neviděli ani na ruce. Když jsme přešli les, vedla cesta přes strniště a potom jsme se zastavili na příkrém srázu. Tam dále v údolí byl Broumov. Sestupovali jsme pomalu dolů a brzy jsme přišli k milým bratřím a sestrám.“ Ovšem, bratr Knappe neslouží pouze v Broumově. Bratr Knappe navázal spolupráci i s Augustem Meereisem a Jindřichem Novotným.

Kromě mnoha jiných pokřtil Knappe i Aloisii Cinekrovou – o ní jsme hovořili v minulém čísle Rozsévače. Její křest se konal v Brandýse nad Orlicí, v misijním působišti Augusta Meereise. Mohla bych zmínit i konferenci „Sjednocení baptistických sborů v Čechách“ dne 29. června 1903. Toto setkání se konalo v Broumově a zúčastnil se ho kromě bratří kazatelů z českých sborů, patřících k tomuto sjednocení, i bratr Magnus Knappe.

Mohu zmínit i skutečnost, že mnozí z našich prvních kazatelů studovali na Teologickém semináři v Hamburgu – když si uvědomíme, že prvním baptistickým misionářem na území Čech byl br. Magnus Knappe, který byl přímým spolupracovníkem br. Onckena, zakladatele tohoto teologického semináře. Když bratři a sestry z Čech přišli do Freiburgu k poslednímu rozloučení s Magnusem Knappem, říkali se slzami v očích: „Náš otec Knappe učinil, co učiniti mohl.“ A to je jistě krásné vyznání pro misionáře: **„Učinil, co učiniti mohl.“**

Slavomila Švehlová

Jasle a kríž

„Ale keď prišla plnosť času, Boh poslal svojho Syna narodeného zo ženy...“ (Gal 4,4).

Nizozemský maliar Rogier van der Weyden namaľoval oltárnu maľbu zobrazujúcu jednu udalosť, ktorá sa udiala pri narodení Pána Ježiša – mudrci, ktorí sa klaňajú Dieťatku uloženému v jasliach. Nie je to nič, čo by sme nevideli na mnohých iných obrazoch. A predsa! Na tomto obraze je niečo viac ako len vianočná idyla. Sú tam namaľované nielen jasle, ale aj kríž.

Chcel týmto maliar poukázať, že jasle a kríž patria spolu? Chcel zdôrazniť, že Pán Boh poslal svojho vlastného Syna na zem, aby na kríži zomrel za nás – hriešnikov?

Áno, v tomto Dieťatku sa zjavila Božia milosť, ktorá chce priniesť spasenie všetkým ľuďom. Jasle prinášajú radosť z narodenia Spasiteľa.

Ale jasle a kríž prinášajú kvalitatívne inú radosť. Je to radosť, ktorá nám pripomína, že Boží Syn prišiel na túto zem, aby bol s nami, aby nám rozumel a aby nám pomáhal.

Ak veríme v Neho, nemusíme sa radovať len cez Vianoce. Skrze vieru máme s Ním hlboký osobný vzťah a trvalý pocit Jeho blízkosti. Anjel povedal pastierom: „Nebojte sa! Zvestujem vám veľkú radosť, ktorá bude radosťou pre všetkých ľudí...“ (Luk 2, 10). Táto anjelova zvesť patrí aj nám, ľuďom 21. storočia.

Vo viere v Neho môžeme prežívať **radosť – veľkú radosť**, a kvalitatívne inú, ako počas Vianoc. Lebo On je s nami po všetky dni. Po všetky, nielen tie slnečné, ale aj tie naplnené smútkom, bolesťou, osamelosťou, neistotou. Veď pred odchodom k svojmu Otcovi vyslovil takéto zasľúbenie: „Hľa, ja som s vami po všetky dni až do konca sveta.“ Vieme sa držať rukami viery Božích zasľúbení?

Elena Pribulová

Vakcína vďačnosti

Na jednej bohoslužbe ma veľmi oslovila táto myšlienka: **„Vďačnosť je vakcína proti vírusu reptania, nepokoja, horkosti, malej viery“** a ja som doplnila „a strachu“. Či si to my, ľudia veriaci Bohu, priznáme, alebo nie, máme strach. Strach mali aj učeníci Pána Ježiša, a to nielen na rozbúrenom mori... Aj „malú vieru“ máme často, hoc vieme, že „máme veľkého, mocného, slávneho BOHA, plného milosti a lásky“, Boha – Otca, ktorý miluje svoje deti. A horkosť? Aj tá sa snaží dostať do každej bunky nášho tela, mysle, duše. Akoby sme sa touto horkosťou túžili „vyzbrojiť“ a „sami zachrániť“, hoci poznáme Spasiteľa, Pána Ježiša, ktorý nás chce plniť radosťou a nie horkosťou, blenom... Aj nepokoj sa v nás často prejavuje. Počúvame o bolesti, o trápení, o smrti a vidíme v očiach ľudí beznádej... Všetko vôkol nás sa búri – proti Bohu: „Ako toto mohol dopustiť?“ – proti vrchnostiam: „Prečo nič nerobia?“ A my sme nepokojní... Zabudli sme, že iba On je náš POKOJ. A vakcína reptania? No, tak touto bolo zaočkovaných už veľa ľudí. Ľudí, ktorí Bohu neveria, ale, žiaľ, i tých, čo Mu veria... Otče môj, v mene Pána Ježiša Ti ďakujem, veľmi Ti ďakujem, že Ti môžem veriť, patriť, spoliehať sa na Teba a ďakovať. Viem, že máš všetko pod kontrolou. Vieš o každej mojej a našej potrebe. Poznáš moje i naše vstávanie i vychádzanie, moju i našu vieru i pochybnosti, moju i našu dôveru a občas i „strach veľkých očí“... Ďakujem, že máme Tvoju milosť, ktorá je lepšia ako život. Ďakujem za Tvoju lásku, ktorá nám deň čo deň pripomína, že aj keď všetko pominie, Ty a Tvoja láska sú nepominuteľné. Ďakujem, že som – a rovnako aj každý, kto Ti verí – v Tvojich rukách dnes, zajtra a dovtedy, kým si Ty „určil môj života čas“.

Jarka Rečníková

Jak čerpat jistotu v časech nejistoty

„I vy tedy trpělivě čekejte, posilněte svá srdce, vždyť příchod Páně je blízko“ (Jk 5, 8).

Žijeme v podivných a nejistých časech. Nevíme, co se děje ve světě. Kdejaký zdroj nás zahrnuje zprávami, a ty si navzájem protiřečí. Nevíme, jak dlouho se ještě tenhle koronavirus hodlá šířit. Nejsme si jisti, jak se beze všech potřebných informací máme rozhodovat.
Když je tolik věcí nejistých, stále si můžeme být jisti touto jedinou pravdou: **Bůh má vše pod kontrolou.**
„Buďte tedy trpěliví, bratři, až do příchodu Páně. Pohleďte, jak rolník čeká trpělivě na drahocennou úrodu země, dokud se nedočká podzimního i jarního deště.
I vy tedy trpělivě čekejte, posilněte svá srdce, vždyť příchod Páně je blízko. Nestěžujte si jeden na druhého, bratři, abyste nebyli odsouzeni. Hle, soudce stojí přede dveřmi“ (Jk 5, 7–9). Proč nás v tomto úseku Jakub několikrát napomíná, že se Pán vrací? Protože je to konečný důkaz, že má Bůh vše pod kontrolou.
Dějiny jsou Božím příběhem. Nejsou něčím, co by se opakovalo. Jsou lineární a směřují k vyvrcholení. Bůh má svůj plán. Má záměr. A jednou – už brzy – se vrátí. Všechno je zahrnuto v rozvrhu. Kdy se vrátí, nevíme, avšak o druhém Pánově příchodu hovoří Bible víc, než mluvila o tom prvním.
Mělo by to tudíž náš každodenní život změnit. Měl by být plný velkého očekávání! Boží kontrole a řízení se nic nevymkne – i když to třeba vypadá, že ano, a i když možná to, co prožíváš, je bolestné. Jen buď trpělivý. Boží načasování je dokonalé. Nikdy se neopozdí. Má vše pod kontrolou.
Viz Jk 5, 8 v překladu J. B. Phillipse: „Buďte trpěliví, dejte svým srdcím spočinout v konečné jistotě.“
Co je tou konečnou jistotou?
Ježíšův brzký návrat, který nic nezastaví. Vědomí, že Bůh má dějiny pod kontrolou a že Ježíš zaslíbil, že přijde, by nás mělo naplnit veškerou důvěryplnou jistotou, kterou v nejistých časech potřebujeme. Máš-li pocit, že už na nic dalšího není spolehnutí, spolehni se na jedno: **Je to v Božích rukou.** A jednou – brzy – se Ježíš vrátí, aby učinil vše správné a nové.

Rick Warren

Porušenie predpisu

Čas od času sa dispečer prihovorí všetkým vodičom MHD: „Polícia nás požiadala o pomoc pri pátraní...“ nasleduje stručný opis hľadanej osoby s výzvou, aby ten, kto hľadanú osobu zbadá, túto skutočnosť nahlásil. Od tej chvíle sa 500 párov očí v pohybe po meste zapojí do pátrania po nič netušiacej osobe. Priemerne každá druhá takáto výzva je úspešná – hlásenie vodiča pomôže polícii nájsť hľadanú osobu. Ja som zatiaľ ani raz hľadanú osôbku nezahliadol. Ale počkať, počkať... veď tu na tejto zastávke stojí dievča, ktoré sa ponáša na práve podaný opis – rifľové krátke nohavice, biele tenisky, tmavé tričko, blond vlasy, 16 rokov môže mať... a nastúpila ku mne. Rýchlo som si nasadil slúchadlo, handsfree vytočil dispečing a podal správu. **Pretože nočným mestom blúdiace mladé dievča nemusí dopadnúť dobre.**
Na ďalšej zastávke som za dievčaťom prišiel a hovorím: „Slečna, poďte prosím dopredu, chcem vám niečo povedať.“ Dievča spravilo grimasu, „akože čo“ a prišlo. Rozbehli sme sa. „No čo? Čo mi chcete povedať?“„Kam utekáš? Alebo prečo utekáš?“„To vy akože odkiaľ viete, že utekám?“„Moja zlatá, zapamätaj si, že šoféri MHD a najmä taxikári sú najmúdrejší v meste. Tak čo, prečo zdrháš?“„Naši sú hrozní! Nechcú mi kúpiť telefón.“„Tak to je vážna vec. Ty nemáš telefón?“„Mám. Ale starú šunku. Všetky kamošky majú lepší telefón, ako mám ja.“„Tak si na nový zarob. Choď brigádovať, zarob peniažky a kúp si, aký chceš. Okrem toho ti bude ten telefón viacej chutiť.“ „Naši majú peňazí dosť – to je taký problém, aby mi ho kúpili?“„Áno, to je problém, pretože keď ti budú všetko kupovať, na nič si nebudeš musieť zarobiť, tak z teba bude hlúpa blondťatá krava.“ „Aký ste múdry.“ „Tak to si píš, už som ti vysvetlil, prečo.“ Práve nás predbehlo a zablokovalo blikajúce policajné auto.
„Tak moja zlatá, teraz pôjdeš s týmito policajtmi, pretože pomaly celé mesto ťa hľadá, a pekne rodičom povedz, že ťa to mrzí, že si zdrhla a že si chceš na telefón zarobiť.“„Tak vy ste ma udal?! Ste pekný hajzel.“„Rodičia majú o teba starosť, tak sa prestaň naparovať a hajde do roboty. Brigádu si určite nájdeš.“
Vycvičení policajti zaujali pozíciu pre prípad, že by dievča chcelo utiecť. Nuž ale uniforma robí svoje, a tak dievča krotko nastúpilo do diskotékového autiska a my sme pokračovali v jazde. „Pán vodič,“ – až ma trhlo, keď som v slúchadle začul toto oslovenie, pretože som zabudol, že dispečer bol celý čas na drôte. „Pán vodič, práve ste porušili niekoľko predpisov. Telefonovali ste počas jazdy a počas jazdy ste sa rozprávali s cestujúcou. Mal by som vás dať do hlásenia. Ale vzhľadom na okolnosti vám ďakujem za spoluprácu a prajem príjemný zvyšok služby. Dopočutia.“„Dopo a dík.“ Porušiť predpis pre dobrú vec je disciplína, ktorá nemá nič spoločné s porušovaním pravidiel pre osobný zisk či pre lajdáctvo.
A nájsť v tom mieru vyžaduje nielen pravidlá poznať, ale aj úprimne pomenovať skutočné motívy, ktoré ma k priestupku vedú.
Si myslím.

tk

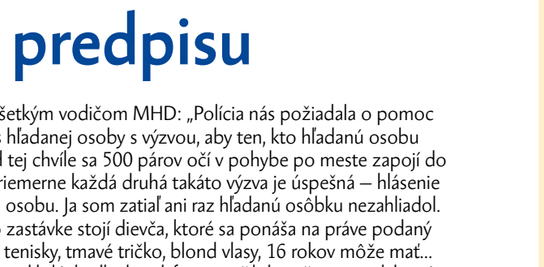

Ďalšie príbehy nájdete aj v pokračovaní knihy Zápisky z trolejbusu 2 (Porta libri, 2020), www.porta.sk

Překonat pokušení

„Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení“ (Mt 26, 41).

Proč Ježíš řekl svým učedníkům: Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení, a dále Duch je odhodlán, ale tělo slabé? Protože věděl, že bez moci Ducha svatého, který v nás přebývá, bychom nebyli schopni čelit pokušením, se kterými se setkáváme. Ježíš nepochyboval o tom, že ho učedníci milují, ani o jejich ochotě sloužit Mu, ale věděl, že ve své vlastní síle nemohou obstát. A nedokážeš to ani ty.
Když bojuješ s tělesností ve své vlastní síle, bojuješ nakonec sám se sebou – a pokaždé prohraješ. Povšimni si slov „abyste neupadli do pokušení“ (viz. Mt 26, 41). Pokušení nikdy nepřestane, ty ale do něj nemusíš „upadnout“. Skutečně, tvůj obnovený duch ani nemůže upadnout, protože ho hřích již nepřitahuje. Tvé neobnovené „tělo“ ale bude vždy ke hříchu přitahováno. Stát se křesťanem zvyšuje četnost, rozmanitost a intenzitu pokušení, kterým budeš čelit. Proč? Protože satan – „pokušitel“ – se tak snadno nevzdává kontroly. Bude s tebou na různých frontách bojovat. Bible mluví dokonce o „rozličných pokušeních“ (viz. 1 Pt 1, 6). Slovo „rozličná“ znamená, že existuje „mnoho druhů“ pokušení. Jaká je odpověď? „Rozličné milosti“ (viz. 1 Pt 4, 10). Ve chvíli, kdy pokušení zvedá hlavu a blíží se okamžik, kdy bys mohl „upadnout“, čerpej z Boží milosti. Jak se to dělá? Ježíš řekl: „Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení“ (Mt 26, 41). Ovce nemají sílu ani schopnosti přemoci vlka. Mají ale strategii! Prostě se přimknou k pastýři a ten se s vlkem vypořádá.

A. G.

Európske ekumenické organizácie sú aj naďalej odhodlané budovať mosty medzi utečencami a Európanmi

Nedávne udalosti v tábore Moria na ostrove Lesbos v Grécku poukazujú na dlhodobé zlyhania migračnej a azylovej politiky Európskej únie v rozpore so základnými hodnotami, ako sú etické zásady a zásady viery. Cirkvi a medzinárodné cirkevné organizácie opätovne potvrdzujú svoj záväzok Pomáhať utečencom a žiadajú adekvátnu podporu pre migrantov aj hostiteľské komunity. Vyhlásenie vydal Dr. Jørgen Skov Sørensen, generálny tajomník Konferencie európskych cirkví, a Dr. Torsten Moritz, generálny tajomník Komisie cirkví. Sørensen uviedol, že je presvedčený, že stále existuje priestor na zlepšenie návrhov, ktoré ponúkla EÚ, a dodal: „Cirkvi sú aj naďalej odhodlané budovať mosty medzi rozdielnymi názormi na migráciu a aj medzi utečencami, migrantmi a Európanmi.
Sme presvedčení, že cirkvi zohrávajú zásadnú úlohu v medzikultúrnom a medzináboženskom dialógu v Európe, ktorého cieľom je posilniť úsilie o koherentnú, spravodlivú a nenásilnú spoločnosť.“

Online stretnutie Národných koordinátoriek Ekumenického fóra kresťanských žien Európy

Prvé online stretnutie Národných koordinátoriek Ekumenického fóra kresťanských žien Európy malo motto: „Kamkoľvek pôjdeš ty, ta pôjdem i ja, a kde budeš bývať ty, budem bývať i ja.“ Motto chcelo vyjadriť ich vzájomnú blízkosť, prepojenosť a lásku, ktorá zostáva nezmenšená aj napriek vzdialenostiam medzi nami a nemožnosti sa v tejto dobe stretnúť.
Stretlo sa na ňom takmer 40 účastníčok zo všetkých kútov Európy – od Škótska na západe po Arménsko na východe a od Švédska a Estónska na severe po Maltu na juh. Ekumenickú radu cirkví zastupovali na stretnutí obe národné koordinátorky Nata Horvorková a Eva Guldanová. Súčasťou stretnutia boli spoločné modlitby, informácie od Koordinačného výboru Európskeho fóra a zdieľanie v malých skupinkách o živote v dobe pandémie a o aktivitách národných fór.
Zástupkyne slovenskej Ženskej komisie informovali o zapájaní sa do kampane „Štvrtky v čiernom“, ako aj do iniciatívy vytvárania dielcov do spoločného obrovského gobelínu „Vodopád solidarity“, do ktorého prispievajú jednotlivci i skupiny z celého sveta, aby vyjadrili svoje jasné „Nie“ násiliu a znásilňovaniu.
Účastníčky tiež vyjadrili počas stretnutia hlbokú solidaritu, podporu a blízkosť ženám z Bieloruska a Arménska, kde je v týchto dňoch veľmi napätá a bolavá situácia, súčasťou ktorej je násilie, či už na námestiach, alebo na vojnových územiach.
Účastníčky sa zhodli na tom, že takéto stretnutia by sa mali opätovne zopakovať, aby sme nestratili vzájomný kontakt, ale aby sme naše putá upevňovali, navzájom sa posilňovali a podporovali, či už v rozhovoroch alebo v spoločných modlitbách.

Svetový luteránsky zväz podporuje zrušenie jednostranných sankcií

USA jednostranne oznámili znovuzavedenie sankcií OSN voči Iránu. Svetový luteránsky zväz spolu s ďalšími náboženskými organizáciami upriamil pozornosť na negatívne dôsledky sankcií pre členov spoločnosti, ktorí potrebujú ochranu.
Vo vyhlásení doručenom Rade pre ľudské práva uviedla skupina šiestich organizácií, že je hlboko znepokojená negatívnymi hospodárskymi, sociálnymi a humanitárnymi dôsledkami jednostranných sankcií, zvlášť tých, ktoré boli vyslovené bez súhlasu Rady bezpečnosti OSN, prípadne jej obchádzania. Vyhlásenie predložila Caritas Internationalis, zastrešujúca organizácia pre katolícke humanitárne organizácie, a je potrebné ju vnímať v kontexte interaktívneho dialógu s osobitným spravodajcom OSN pre jednostranné donucovacie opatrenia. Vo vyhlásení sa uvádza, že podpísané organizácie pracovali v „komplexných a vyslovene ťažkých humanitárnych situáciách“, a preto na vlastnej koži zažili, aké negatívne dôsledky sankcií mali na ich možnosti, „efektívne pomôcť ľuďom v núdzi a priniesť im podporu nevyhnutnú na prežitie“.

Predstavitelia cirkví vyzývajú veriteľov k odpusteniu dlhov pre najviac zadlžené krajiny v Afrike

21. septembra sa začala konferencia cirkví celej Afriky. Konferencia sa venovala rastúcim obavám z korupcie a z narastania verejného dlhu. „Cirkev sa nemôže nečinne prizerať, zatiaľ čo Boží ľud naďalej trpí,“ povedal pastor Mwombeki z evanjelickej luteránskej cirkvi v Tanzánii. Vo svojich odporúčaniach vláde požaduje okrem iného reformu medzinárodného finančného systému, vnútroštátnu mobilizáciu domácich zdrojov a obmedzovanie nezákonných finančných tokov. Takisto dáva dôraz na pastoráciu a sprevádzanie členov cirkvi. Profesorka Isabel Apawo Phiri, zástupkyňa generálneho tajomníka Svetovej rady cirkví vyzvala na systematickú zmenu v zdravotníctve, školstve a sociálnej podpore v čase po pandémii Covid-19. Karimi Kinoti, vedúca organizácie Kresťanská pomoc, upozornila, že cirkev nevie riešiť situáciu globálneho finančného systému sama, keďže ide o začarovaný kruh v globálnom finančnom systéme.
Vyzvala veriteľov k odpusteniu dlhov pre najviac zadlžené krajiny sveta.

Připravila Jana Nunvářová

Nejlepší značka

Dnešní svět nabízí tolik světových značek! Značky aut, oblečení, všelijaké techniky. Ale Boží značkou je Pán Ježíš Kristus. Kdo tuto značku obléká, má opravdu všechno. Je to Boží milost a pozor, je zadarmo. Stačí o ni požádat, vyznat a přiznat před Bohem svoje hříchy, to znamená opustit „starý život“ a jít po Boží cestě. Je to ta nejdražší značka všech značek, zaplacená drahou svatou krví Pána Ježíše Krista. Buďme oblečeni tou nejlepší značkou – Ježíš. Velká to Boží milost je nám darována v Kristu Ježíši.
Požehnán buď Bůh.

Pavel Dirda

Spomienka na smutný Štedrý večer

Za svetovej vojny v roku 1917 som sa dostal do rumunského zajatia v meste Botošan ako deväťnásťročný mladík.
Boli to prvé Vianoce, ktoré som strávil mimo domova. Mal som tu len jedného kamaráta zo Slovenska, s ktorým sme sa mali veľmi radi. Štedrý večer sme trávili zatvorení v židovskej synagóge. Bolo nás asi päťdesiat zajatcov. Jedni si krátili chvíle kartami, druhí popíjali horúci čaj, ďalší lúskali slnečnicové semienka.
Spomienka, že je Štedrý večer, ma zahnala na moju pričňu, kde som v slzách spomínal na radostné Vianoce, ktoré som prežíval doma. Až tam som si uvedomil, aké to bolo krásne sedieť v rodinnom kruhu pri osvetlenom stromčeku, pri teplom jedle a spolu spievať: Tichá noc, tmavá noc...
A tešiť sa, že aj pre mňa sa pred dvetisíc rokmi narodil Pán Ježiš, Kráľ pokoja a lásky. Rozmýšľal som: „Čo ma sem zahnalo? Prečo som odtrhnutý od rodiny? Čo robia moji rodičia a čo si myslia o mne, kde som, čo robím a či vôbec ešte žijem?“ Moji dvaja bratia už padli vo vojne.
V tej chvíli mi slzy zaliali oči a mysľou blúdil jeden jediný nemý výkrik: Ľudská neznášanlivosť ma sem zahnala!
Nevládal som ďalej! Aby som zmiernil svoju bolesť, pripojil som sa k ostatnej spoločnosti lúskajúcej semienka. Na Božie narodenie sme museli ísť pod dozorom vojakov po drevo do lesa. Opäť som si uvedomil a ocenil vzácnosť rodinného krbu a význam narodenia Spasiteľa. Prišiel, aby z nás urobil šťastných ľudí, aby nepriateľstvo a nevraživosť v nás zmenil na lásku a priateľstvo. Kedy pochopia národy Jeho poslanie?

A. Kriška
(Rozsievač nov–dec. 1940)
Brat Adam Kriška bol starý otec br. kazateľa Tomáša Krišku – poznámka redakcie.

Pohádka mojí babičky

Jako každé malé dítě i já jsem milovala vyprávění pohádek, pěkně vleže, v teplé postýlce, pod peřinkou. Na vyprávění není nikdy dost času, ale po naléhání, nás, vnoučat, babička vždycky začala vyprávět. Měli jsme zvláště oblíbenou jednu pohádku, kterou jsem znala jenom od mojí babičky. Nikde v žádných knihách nebyla.
O nespokojeném stromečku
Na odlehlém místě v lese, kde byl malý palouček, rostlo mnoho stromů. Některé byly vysoké a jiné zase menší. Kdybyste tam šli, nepoznal by nikdo, co se tam děje. Ano, žily tam pohromadě různé stromy. Ty velké a tak krásně vysoké se vypínaly nad ostatní, užívaly si sluníčka a větru. Jejich listí se krásně třepotalo, šustilo a lesklo, jako malá zrcátka. Sluneční paprsky se v nich odrážely. Byl to tak krásný pohled. Na paloučku byl i jeden malý stromeček. Semínko sem zalétlo a tady vyrostl. Byl to malinký, krásný smrček. Jak jistě víte, smrček nemá listí, ale samé malinké bodlinky - jehličí. Častokrát se stalo, že se někdo o ně popíchal. Na smrčky si v lese dáváme pozor! A tento náš malý stromeček byl velmi přemýšlivý, díval se na své vysoké kamarády a moc si toužebně přál být takový jako oni. Kdyby měl to nádherné listí, to by bylo! Byl by tak šťastný! Přemýšlel o tom celý den.
Večer k němu přišel kouzelný pohádkový dědeček. „Stromečku, proč jsi tak smutný? Co se ti stalo?“ „Ach, dědečku, kdybys věděl, jak moc bych si přál mít takové krásné listí, jako mají ty vysoké stromy! Takhle jenom píchám a nikdo mě nemá rád, každý se mi vyhýbá!“
„No, když myslíš, že budeš šťastnější, mohu ti pomoct. Jdi spát a ráno uvidíš!“ Stromeček, plný očekávání šel spát. Druhý den ráno se nestačil divit. Jenom co si protřel oči, uviděl ty krásné lístečky všude na všech větvičkách. „Jé, to je krása! Už nepíchám, teď mne bude mít každý rád.“ Neradoval se však dlouho! Alenka z nedaleké hájovny špatně hlídala kozy. Ty jí utekly a samozřejmě hned našly ty krásné mladé lístečky na našem stromečku. To bylo něco pro ně, tak moc jim chutnaly, že ho celý okousaly! Stromeček byl moc smutný a dal se do pláče. Jeho holé větvičky vypadaly hrozně.
Plakal až do samého večera. Tehdy se právě na něj přichází podívat dědeček. „Stromečku, co se ti stalo vždyť jsem ti dal krásné lístečky?“ A stromeček mu vypravuje, co se mu přihodilo. Když domluvil, zeptal se: „Dědečku, mohl bys mi dát skleněné lístečky, aby mi je kozy nemohly sežrat?“ Dědeček nic neříká a přemýšlí. „Mohl, hned zítra ráno je budeš mít! Jdi teď rychle spát!“ Ráno se stromeček probouzí do krásného rána.
V lese je nádherně a tichoučko, jenom něco malinko cinká. Co to je? Stromeček se podívá a na jeho větvičkách jsou všude krásné, skleněné lístečky. Větříček do nich malinko fouká a ony se třpytí a cinkají. „Jé, takové krásné lístečky, nikdo takové nemá!“ Celé dopoledne se z nich radoval a pyšnil na celý palouk. Jak už to tak bývá, nic netrvá věčně! Odpoledne začal víc foukat vítr a přihnal pořádnou bouřku. Lístečky o sebe mlátily a rozbíjely se jeden o druhý. Po dešti se na sebe stromeček podíval a byl zase nahý!
K večeru přišel dědeček a říká: „Stromečku, nedal jsem ti včera skleněné lístečky?“
„Ó, ano, byly krásné, ale odpoledne, ten déšť!“ Vzlykal stromeček. Chvilku bylo ticho a náš přemýšlivý stromeček řekl: „Dědečku, co kdybys mi dal zlaté lístečky? Ty by mi nikdo neokousal a také by se mi nerozbily!“ Stromeček si uvědomil, že to nejlepší právě vymyslel.
Dědeček se trochu smutně podíval na náš nahý stromeček a klidným hlasem řekl: „Jdi spát, ráno budeš mít to, o co mne žádáš!“ Stromeček celý šťastný usnul. Už ve snu se mu zdálo, jaké má krásné listí. Bylo ráno, všechno v lese šumělo, ptáčci zpívali a náš stromeček se probudil do zářivého slunečného dne. Co se to však děje? Nemůže otevřít oči! Tolik lesku a světla! Když si přivykl na tu záři a konečně otevřel oči, uviděl jaké má krásné, zlaté lístečky. Měl je úplně všude. „Tolik záře, jak jsem krásný!“ Znovu se začal chlubit a zapomněl, že byl ještě před chvilkou docela nahý. Velmi se radoval.
Se svými lístečky se cítil výjimečný. „Nikdo nemá takové, jako já!“
Dlouho mu to ale zase nevydrželo. Šli okolo zloději a uviděli tu velikou zář. „To není možné, to je zlato!“ Vzali pytel a celý stromeček otrhali. Na nejhořejší větvičku nemohli dosáhnout. A protože spěchali, aby je nikdo nechytil, nechali tam jediný, poslední lísteček. Když to uviděla straka, jak se tam něco třepotá a leskne, neváhala a utrhla ho. Náš stromeček byl zase celý nahý. Nepomohl mu ani smutek, ani pláč. Večer přišel dědeček a ptal se: „Stromečku, kde máš ty vzácné lístečky?“ Stromeček mlčí a stále pláče. „Ach, dědečku, já už nechci žádné lístečky. Prosím, vrať mi moje bodlinky!“
Dědeček se konečně usmál. „To víš, že ti je moc rád vrátím. Je pravda, že v létě se ti raději každý vyhne. Zato, když přijdou Vánoce, jsi to právě ty, kdo může přivítat a oslavovat narození Pána Ježíše! Na to nikdy neza pomeň! Tvoje vůně jehličí je tak příjemná a kolik lásky v dárcích skrýváš pod svými větvičkami! Jsem rád, že jsi spokojený s tím, co máš!“
Musím se zeptat, jak je to s námi? Využíváme svých darů, které každý z nás dostal? Oslavujeme svého Pána? Nebo dychtíme po něčem, co zrovna nemáme?
Děkuji ti, babičko, za tvůj, tak pravdivě pohádkový příběh.

Dana Jersáková

Dobrotivá ruka Boží

V r. 444 př. n. l. začal Nehemjáš znovu stavět městské hradby Jeruzaléma. Dříve byl v Persii, kde sloužil perskému králi jako číšník. Když slyšel, že Jeruzalém a jeho brány leží v ruinách, naříkal a volal k Hospodinu, aby vyslyšel jeho modlitbu a obnovil jeho lid a národ (Neh 1, 8–9).
Bůh vyslyšel jeho modlitbu a zařídil to tak, aby se mohl vrátit do Jeruzaléma se záměrem znovu postavit městské hradby a brány. Nehemjáš řekl: **„Teď jsem jim řekl: Sami vidíte, jak zle jsme postiženi. Jeruzalém je v troskách, jeho brány jsou zničeny ohněm. Pojďte a stavějme jeruzalémské hradby. A nebudeme nadále v potupě. Sdělil jsem jim, jak dobrotivá ruka mého Boha byla nade mnou, také i slova, jež mi řekl král. Odpověděli: Nuže, dejme se do stavby! I vzchopili se k dobrému dílu“ (Neh 2, 17–19).**
Jako v mnoha příbězích v Písmu, i zde vidíme, že než může Bůh obnovit svůj lid, **musí jej nejdříve zlomit, aby mohli vidět to, v čem chybovali.** Jak říká Šalomoun, je čas bořit i čas budovat (Kaz 3, 3). Když přijde na to, zlomit zatvrzelost Božího lidu, to zlomení přijde často z místa, které bychom si měli nejvíce ošklivit. Jinými slovy, Bůh si jako hůl nápravy použije často věc, o níž ví, že bychom jí měli vzdorovat a vyhýbat se jí.
Nehemjáš žil v městě Šúšanu v Persii, protože léta předtím Nebúkadnesar zničil Jeruzalém a lidé z Judska byli odvlečeni do babylonského zajetí. Jeruzalém je naprostým protikladem Babylonu a představuje všechno, co si lidé z Judska měli ošklivit. Když se však začali chovat jako lidé v národech, Bůh je vydal do rukou nejmocnějšího z těchto národů. Řekl: **„Hle, já pošlu pro všechny čeledi severu, je výrok Hospodinův, i pro Nebúkadnesara, krále babylónského, svého služebníka, a přivedu je na tuto zemi i na všechny její obyvatele i na všechny tyto okolní pronárody“ (Jr 25, 9).**
Babylonský král Nebúkadnesar, ten, kterému se měl Izrael postavit a kterému se měl vyhýbat, je zde označen za „mého služebníka“, protože se stal Boží kárající holí pro Jeho lid. Izrael byl povolán k tomu, aby byl odděleným lidem, svatým národem, což znamenalo, že se neměli chovat jako okolní národy. Neměli se zapojovat do určitého životního stylu a vzdorovat účasti na korupčním jednání, aby se to, co je svaté, nesmíchalo s profánním. Ale je tomu vždy tak, že co se týče povolání ke svatosti, Boží lid zůstává pouze u slov a nakonec se s tím, proti čemu bychom se měli postavit a čemu bychom se měli vyhýbat, smícháme. A nakonec právě to, s čím jsme se rozhodli smíchat, se pro nás stane Jeho holí nápravy.
Podle mého názoru je tělo Mesiáše káráno těžkou rukou tolerance a koexistence, což je ve skutečnosti Babylon. Musíme mít na paměti, že i když Bůh nedovolí, aby se nás tyto věci dotkly tak, že nás zničí, používá je proto, aby nás zlomil, a tak přiměl k pokání. Pokud se necháme zlomit a budeme mít kající srdce, obnova je jistá. Ježíš to řekl takto: **„Blaze chudým v duchu, neboť jejich je království nebeské“ (Mt 5, 3).**
Být chudý v duchu znamená být zlomený, kající, pokorný. Znamená to mít zkroušené srdce a tam, kde je zkroušené srdce a pokání, tam je odpuštění a obnova.
Modleme se tedy, aby udělal, co je potřebné k tomu, aby přinesl zlomenost a pokoru do těch oblastí v našich životech, kde je to potřeba. Žijeme v nebezpečné době a nepřítel pracuje tvrdě na tom, aby neutralizoval Boží lid, a my na to musíme reagovat. Nejúčinnější taktika, kterou můžeme použít pro to, abychom odporovali jeho plánu, je pokořit se před Bohem a odvrátit se od našich zlých cest. Máme zaslíbení, že pokud to uděláme, On nás uslyší, odpustí nám a uzdraví naši zemi. Začněme s tím dnes.

Bill Cloud, Shoreshim Ministries
www.billcloud.com

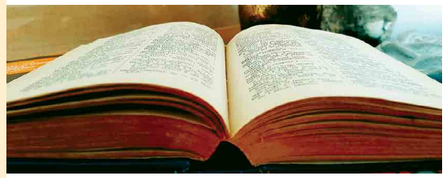

Ty nejsi Bůh

Přestaň se chovat, jako bys jím byl!

„Hlupáci se unavují pachtěním, nevědí ani, kudy jít do města“ (Kaz 10, 15).

Nejsi Bůh. Nemáš odpověď na vše. Všechno nezvládneš. Přiznáš-li si to, můžeš ve svém úsilí o životní vyváženost všechno změnit. V jiném překladu Bible v knize Kazatel 10, 15 říká: „Jenom naprostý hlupák se cestou domů udře.“
Sedřít se prací je hloupost. Představuješ si, že se Bohu zalíbíš přepracovaností?
To jako kdybys říkal, že všechno záleží na tobě, že kdybys ty neudržoval svět v chodu, všechno se sesype. To tedy opravdu ne! Nejsi vrchním manažerem vesmíru.
Dopřeješ-li si čas k odpočinku a k tomu, abys do svého života vnesl vyváženost, veškerenstvo se nezhroutí. Bůh je má pod kontrolou. Často se do tohohle bludného kruhu dostáváme proto, že se snažíme každému zalíbit. Osvoj si dnes jednu věc: Každému se zalíbit nemůžeš. Je nesmysl snažit se všem vyhovět. Žiješ-li kvůli tomu, co od tebe očekávají jiní, nakládáš na sebe spoustu „dluhů“. Třeba si myslíš: „Měl bych práci věnovat více hodin.“ „Měl bych být stejně aktivní jako všichni ostatní rodiče.“ „Měl bych se zapojit do toho projektu jako dobrovolník.“ Uvědom si však: Nikdo tě k tomu nenutí. Chceš-li se přepracovat, je to tvůj problém. Je jenom na tobě, zda si přibereš práci navíc nebo ne. A tím, jak se rozhodneš, volíš i důsledky své volby. Popíráš-li, že jsi jenom člověk, a snažíš-li se zvládnout vše, obíráš Boha o jeho slávu. Jasně to Bible říká ve 2. Korintským 4, 7: *„Tento poklad máme však v hliněných nádobách, aby bylo patrno, že tato nesmírná moc je Boží a není z nás.“* Pavel nám připomíná, že jsme lidské bytosti. Jsme slabí a křehcí. Hliněné nádoby se snadno rozbijí – upustíš-li nějakou, rozletí se na tisíc kousků. S hliněnými nádobami je zapotřebí zacházet správně a pečlivě. Jinak se zničí.
Víš ale o dobré zprávě? Skrze naši slabost září Boží moc a sláva. Tvé lidství není něco, co bys měl skrývat. Raději oslavuj Boží moc, s níž pracuje prostřednictvím našich omezení.
Přiznej si tedy, že jsi člověk. A děkuj za to Bohu!

Rick Warren

Výjimečná chvíle

Jak se to stane, že se nějaká chvíle stane výjimečnou? Takovouto chvilku jsme mohli nedávno prožít a musím napsat, že to bylo moc hezké. Zvláštní chvíle, ale její počátek může být zcela obyčejný. Začalo to tím, že naši přátelé velmi potřebovali něco odvézt. Dostalo se k nim, že by se mohli zeptat u nás, jestli bychom jim mohli půjčit závěsný vozík za auto. Manžel jim ho rád půjčil, protože jsme moc rádi, že takovéto věci mohou sloužit i jiným, nejenom nám. A tak se vše povedlo a oni si mohli vyřešit svoji věc, která je jistě zaměstnávala. Řeknete si vozík? Co je na něm tak zvláštního? No, docela nic, ale když ho potřebujete, tak je dobré ho mít. Měli jsme radost, že můžeme nějak pomoct.
Stalo se však něco, s čím jsme opravdu nepočítali. Naši přátelé pracují v restauraci a při vrácení vozíku nám vložili do ruky pozvánku na denní menu pro dvě osoby. Bylo to moc milé a opravdu nás to překvapilo. Rádi půjčíme a přitom nemyslíme na odměnu. Překvapeně jsem poděkovala a s manželem jsme se těšili, že jak to bude jenom možné, vezmeme kola

a zajedeme k nim na nějaký dobrý oběd. Pozvánka nám nějaký čas jen tak ležela doma stále nevyužitá. A opravdu přišel ten den a my je mohli navštívit. Mysleli jsme, že si už na to možná nepamatují, bylo to až po mnoha dnech. Opak byl však pravdou, mile nás uvítali a všichni o naší pozvánce věděli. Velikým překvapením bylo, že za námi přišel jejich syn Tomáš a mile se nás ptal, co bychom si všechno přáli. Toma moc dobře známe, je to milý chlapec a i on před několika lety poznal Pána Ježíše. V té chvíli jsem však překvapená: „Tome, ty jsi tady?" Není to krásné, že za námi přišel právě jejich syn? Směli jsme si vybrat jídlo a vše zdarma, hezky v klidu na sluníčku vychutnávat. Povídali jsme si s manželem, ale já stále v myšlenkách přemítala právě o „Synu".

Ano, o Božím Synu! Je to právě On, kdo nám dává tuto hezkou chvilku. „Syn" za námi přišel. V modlitbě jsme děkovali.
Měli jsme velkou radost, že jsme mohli vidět i Tomova tatínka, trhal v zahradě jablka. Trhal je s takovou opatrností a zalíbením.
Všimla jsem si toho, jak byl ještě nevelký strom doslova obsypán krásnými jablky.
„Pane, jaké ovoce máme my?
Je také příjemné?"
To byla moje modlitba. Někdy nám může být příkladem i obyčejný strom.
V tu chvíli mám takovou radost, že můžeme také znát i toho pravého „Otce" v nebi.
Jenom kvůli Němu můžeme prožívat takovéto krásné a zvláštní chvíle.

Dana Jersáková

Jak Kristus změnil můj život

Do karlovarského sboru jsem poprvé vstoupila při evangelizaci Pro-Christ na jaře v roce 2013. Před tím jsem zkoušela v různých společenstvích najít vnitřní pokoj, sílu a chuť do života. Nebyla však naplněna moje touha po vnitřním doteku od Boha.
Prožívala jsem tehdy velkou úzkost, nechuť žít a trápila mě ztráta blízké osoby – babičky. A ještě k tomu jsem byla po operaci nádoru v krku a ve svém nitru jsem prožívala mnohé těžkosti a zápasy. Během kázání se tehdy stal „zázrak". Napjatě jsem poslouchala celé kázání evangelisty a cítila jsem dotek lásky Pána Ježíše včetně ujištění, že má o mě zájem a není Mu lhostejné, co prožívám. Navíc jsem vnímala ve společenství tolik lásky a zájmu o druhé, opravdu jako v rodině.
Celý ten čas byl vedený a požehnaný Pánem. Našla jsem novou sílu a chuť do života.
V následné době jsem hltala kázání bratra kazatele tohoto sboru. Chodila jsem s radostí na bohoslužby a natěšená na Boží slovo. Netušila jsem však a neuvědomila si, že mé „já" ještě plně neumřelo pro Pána Ježíše. Po nějaké době jsem vnitřně vzdorovala, zejména díky problémům v manželství. Hlavou se mi honily myšlenky, že ve sboru vůbec nikdo netuší, co u nás doma všichni prožíváme.
Neunesla jsem tuto tíhu vyvstalých problémů v manželství a vyřešila to sama požádáním o rozvod. I když mě mnozí prosili a žádali, abych se neunáhlila. Měla jsem z toho pocit nátlaku a nesvobody a raději zvolila útěk.
Přestala jsem do sboru chodit.
Jenže po určité době, po rozvodu a nových těžkostech, jsem začala pociťovat, jak mi chybí Boží slovo a být v Boží přítomnosti.
Vždy, když jsem jela z Chodova autobusem do práce, tak na křižovatce ve Staré Roli jsem automaticky otočila hlavu směrem na tento sbor. Pán Ježíš mne volal k sobě čím dál víc. Já však neměla odvahu přijít a tomu hlasu od Pána jsem stále vzdorovala.
Ten zlý mě držel a moje hrdost a pýcha ve mně stále ještě vítězily. Bylo mě však vnitřně nesmírně smutno a těžko, pořád jsem přemýšlela a zároveň prosila Boha o řešení.
V roce 2017 zde opět probíhala evangelizace br. Barkóciho.
Dvě sestry mě pomohly překonat a zlomit můj ostych, vnitřní zábrany a doslova mně přivezly a doprovodily až do sboru. Cítila jsem jejich plnou oporu, upřímnost a lásku ke mně. Přiznávám, že to byl pro mě opravdu těžký zápas a vnitřní boj, abych vstoupila znovu do sborové budovy. Po dobu kázání br. Barkóciho jsem byla naplněna zvláštní radostí a pocitem, že jsem tam, kde mám být. Modlila jsem se a prosila Boha za odpuštění. Tehdy to byl pro mě opravdu přímý zásah do srdce! Skrze tohoto požehnaného bratra mě bylo Pánem řečeno: **„NEHLEĎ NALEVO ANI NAPRAVO, NA LIDI KOLEM SEBE A ANI ZDE VE SBORU, ALE PŘÍMO NA MĚ!"**
Projelo to mnou jako blesk. Okamžitě jsem děkovala Bohu za Jeho obrovskou lásku a trpělivost ke mně, ubohé! Byla jsem naplněna Jeho láskou a velkou vděčností vůči Němu, že se mě nezřekl a neopustil mě!
Začala jsem opět chodit do sboru a vydávat svůj život Bohu. Čím dál víc jsem cítila Jeho blízkost, oporu a hlavně Jeho vedení. Věřte mi, že jsem i pak měla velké vnitřní boje. Moje člověčina mě nechtěla pustit, bojovala jsem s některými svými zlozvyky, vnitřními zraněními i nemanželským partnerským vztahem. **Pán Ježíš je milující Bůh, ale i přísný Otec!** Jednoho dne jsem velmi silně cítila, že vztah s mužem, který jsem měla, není správný. Přesto jsem neměla sílu jej ukončit.
Po nějakém čase jsem zažila silný tlak, abych i tuto citovou záležitost vydala Bohu. Začala jsem se modlit a vše Pánu vydávat.
Prosila jsem Jej o rozřešení této situace a odvahu udělat zásadní krok. Připadala jsem si jako rak, který pořád couvá, až jsem cítila i vnitřní vztek na svou neschopnost se tomu všemu upřímně postavit a rozhodnout se zcela pro Pána. Prosila jsem Ho o Jeho stálou přítomnost a otevření srdce, očí i mysli!
Tehdy jsem četla verš v Bibli, který říká, že „máme oči a nevidíme, uši a neslyšíme a máme zatvrzelé srdce." Znovu jsem cítila, že se to týká mě, jen jsem tomu nerozuměla! Byla jsem zbabělá, protože cítím strach ze samoty a důležitým rozhodnutím se pak raději vyhnu tím, že od nich uteču.
Přišel pak den, kdy ke mně Pán tak přísně promluvil skrze Ducha svatého, že na to nikdy nezapomenu! Řekl mi: **„ROZHODNI SE TEĎ HNED PRO MĚ NEBO OD TEBE DÁVÁM SVÉ RUCE PRYČ!"** Padla na mě veliká bázeň, že přijdu o to nejcennější v mém životě – o Pána Ježíše. V mém srdci bylo tímto Božím oslovením okamžitě rozhodnuto.
„CHCI BÝT TVÁ, Bože!"
Křičela jsem ve svém nitru, téměř okamžitě. Přesto, že to nebylo snadné, dala jsem tehdy Bohu okamžitou odpověď a rázné **NE** hříchu a jasné **ANO** Bohu! Od této chvíle jsem byla neustále s Pánem a nechala Jej na mě pracovat a cítila touhu být Mu blíž a blíž.
Díky Pánu, že mi dal sílu, abych ukončila nezávazný vztah.
Po určité době jsem byla vedena Pánem Ježíšem, abych se nechala pokřtít.
Požádala jsem tedy bratra kazatele, že chci být pokřtěna, že to tak vnitřně cítím. Toužím svůj vztah s Pánem zpečetit ve křtu, plně se Mu vydat, být pod Jeho vedením. Vím, že to má smysl pro můj život, protože co bylo ze mě a podle mé vůle, nebylo nic dobrého, spíše naopak!
Dnes vím, že stojí za to jít za Bohem, protože On je plný lásky a pochopení.
S Ním mám jistotu věčného života, mám Jeho lásku, oporu i pomoc při cestách mého života. Cítím s Bohem plnou svobodu a plně Mu důvěřuji!
Toužím mít intenzivní vztah s Pánem Ježíšem, nechat se Jím vést, protože On je pro mě **ta CESTA, PRAVDA I ŽIVOT!**

Gustina R. (BJB Karlovy Vary)

Rozhovor se sestrou Libuškou Procházkovou

Proč sbor jako širší rodina?

Širší rodinou se běžně označují naši příbuzní, jako například tety, strýcové, bratranci, sestřenice.
Jak máme chápat skutečnost, že jsou zde lidé, které jsme dříve neznali a máme je najednou považovat za své příbuzné?
Často jsem si i já tuto otázku kladla, když mi bylo šestnáct. To je v období, kdy se člověk vymezuje i vůči vlastní rodině a tvoří si vlastní názory s úctou a respektem k tomu, co doposud získal.
V té době jsem objevovala sborovou rodinu jako novou dimenzi způsobů, kultur, názorů, něco, co mě zajímá a obohacuje a kde se učím právě tomu respektu a úctě v širším měřítku a získávání také přijetí a povzbuzení od starších a v neposlední řadě pospolitost svých vrstevníků, kteří na rozdíl od zájmových kroužků ve škole (turistika, gymnastika, hudba...) byli na stejné vlně hledání a prohlubování růstu ve víře. Cítila jsem tu rodinnou pospolitost už i proto, že jsme spolu trávili téměř veškerý volný čas a všichni ve sboru byli prostě NAŠI.

Jak je možné vytvořit z úplně cizích lidí rodinu?
Jednoznačně pokorou a láskou!
Co pro nás znamená žít v Boží rodině? Jak v ní máme žít, když máme problémy ve své vlastní rodině, natož zde?
V pozdějším věku, když už máme vybudované i kritické myšlení a zvažujeme, jak by ty věci byly, náš idealismus je poněkud zchlazen a shledáváme, že asi ani sborové obecenství není dokonalé, protože je složeno z nedokonalých lidí (mě) a člověk se s tím musí trochu poprat, ale Pán Bůh má řadu důvodů, proč nás do tohoto obecenství vede a chce, abychom v něm budovali vztahy, s ním i spolu navzájem a osvědčovali své učednictví a obraz církve jako Kristovy nevěsty (Ef, 5).
Očekává se ode mě ve sboru nějaké zvláštní chování nebo oblečení? Budu se muset něco učit?
Řekla bych, že to je velmi osobní záležitost. Pán Bůh nám dal v těchto povrchních věcech svobodu. A podobně jako takt, vkus a etika v životě vytváří určitá pravidla, i Duch svatý nás vede k tomu, co je pro Boží dítě OK a co se nehodí. Zvažujme, radujme se a přemýšlejme o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu (Fil 4, 8).
Co když nebudu zvládat život ve sboru s jeho úkoly, vztahy s novými lidmi? Jistě tam budou lidé lepší, než jsem já.
Mít kolem sebe lidi lepší než já, je velmi přínosné.
To si přejme a učme se od nich, není nic lepšího.
Čeká každého z nás ve sboru nějaký úkol? A pokud ano, závisí rozdělení úkolů na br. kazateli a starších sboru? Co když mi bude přidělen úkol, na který „nemám"?
Obdarování – přirozenou cestou rozpoznáme, co nás těší a v čem jsme pro společenství užiteční. Máme různá obdarování a všechna jsou stejně důležitá. Využijme je! A povzbuzujme ty, kteří se s námi o svá obdarování dělí. Buďme svobodni ve výběru, ale neodmítejme všechno. Doporučuji přečíst list Římanům 12, 6 a dále.
Je vůbec důležité, chodit do sboru každou neděli? Mohu si přece poslechnout bohoslužbu online doma.

Sborový víkend
Praha–Vinohrady, 2001

Prázdniny
s moravskou mládeží
v roce 1983

Návštěva br. Jana Kubaně
v roce 2019

Setkání s Vodákovými
na letní biblické škole
v roce 2019

Je to důležité – doba kovidová nahrává k tomu oddělování se (jistě jsme vděčni i za tyto možnosti), ale všichni cítíme, že osobní kontakt a pohled z očí do očí je nenahraditelný. Společné chvály a uctívání Hospodina – den odpočinku – v tom nabýváme nové síly. Budujeme vzájemná pouta lásky. Miluji upozornění tak, jak je to řečeno v kraličtině.
„Víra, naděje, láska, to tré, ale největší z nich jestiť láska."
Proč si myslíte, že sbor je jako širší rodina?
Pro tu vzájemnou blízkost, starostlivost, jistotu, že o mně někdo ví, že se za mě někdo modlí, sdílíme radosti i starosti.
Někam patřím, a my všichni patříme Pánu Bohu.
A to je, doufám, to největší pouto, že láska Kristova víže nás. Kéž se to při nás naplňuje a obstojíme v tom!

Rozhovor připravila
Marie Horáčková

Predplatné časopisu Rozsievač 2021

Milí predplatitelia, ďakujeme za váš záujem o časopis a veríme, že nám zachováte priazeň aj naďalej. Sme za vás veľmi vďační.

Chceli by sme vám oznámiť, že od roku 2021 sa menia predplatné podmienky. Predplatné je potrebné uhradiť prevodom na účet, nečakajte na platobný šek.
Predplatné na rok 2021 je potrebné zaplatiť do konca roka 2020. Urobte tak, prosím, aj keď ste dlhoročný predplatiteľ, zbor alebo jednotlivec. Ak ste však nový predplatiteľ, pokojne nás kontaktuje aj neskôr.

Predplatné Slovensko

Predplatné pre jednotlivcov:
1. Kontaktujte nás prosím emailom: **rozsievac@baptist.sk** a napíšte nám, koľko kusov časopisu si chcete predplatiť. Uveďte adresu a kontakt na vás: mail alebo telefónne číslo.
2. V platbe uveďte svoje meno, ktoré sa zhoduje s menom objednávateľa.
3. Časopis vám začne chodiť po zaregistrovanej platbe.
Platbu za vás môže uhradiť aj niekto z vašej rodiny, len je potrebné, aby do správy pre prijímateľa napísal slovo Rozsievač a vaše meno. Ak by ste mali s niečím problém (napríklad, že nemáte mailovú adresu, alebo ste nedopatrením nezaplatili včas), prosím zavolajte na tel. číslo 0911 813 824 a my vám vyjdeme v ústrety.
Ak by ste chceli časopis odoberať, ale nemôžete si to dovoliť, kontaktujte nás, prosím, tiež, a my sa vám pokúsime vyjsť v ústrety. Nechceme, aby boli peniaze prekážkou.
Predplatné pre zbory:
1. Kontaktujte nás prosím mailom: **rozsievac@baptist.sk** a napíšte nám, o koľko kusov predplatného máte záujem. Uveďte adresu zboru a meno osoby, ktorá objednávku vybavuje, a kontaktné údaje na ňu.
2. Uhraďte predplatné na bankový účet BJB v SR vedený v Slovenskej sporiteľni. Ako variabilný symbol použite číslo vášho zboru podľa platného číselníka.
3. Časopis vám začne chodiť po zaregistrovanej platbe.
Časopis balí distribučná firma a rozposiela Slovenská pošta. Ak by nebolo čokoľvek v poriadku (napr. vám neprišiel časopis, alebo vám prišlo menej kusov), kontaktujte nás mailom alebo na telefónne číslo a my sa to pokúsime napraviť.
Rozsievač vychádza 11x do roka.
Cena výtlačku a číslo účtu:
Odberatelia v SR: Predplatné 18,- € na rok (cena jedného výtlačku 1,64 €) + poštovné,
Poštovné zbory: 3,- € za kus a rok,
jednotlivci: 5,50 € za kus a rok.
Číslo účtu SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa. Variabilný symbol: 888.
Kontaktná osoba pre Slovensko:
Ráchel Orvošová, tel. č. 0911 813 824, email: **rozsievac@baptist.sk**

Předplatné Česko

Milí bratři, milé sestry, děkujeme za váš zájem o časopis. Věříme, že nám i nadále zachováte přízeň. Jsme za vás velmi vděčni.
Právě je čas na objednávky časopisu na další rok. Prosím, zašlete na adresu kanceláře VV BJB **kancelar@baptist.cz** počet vámi požadovaných výtisků časopisu Rozsévač pro váš sbor na rok 2021.
V případě, že se neozvete, budeme pro vás počítat se stejným počtem jako na rok 2020.
Předplatné pro sbory:
Předplatné činí 484 Kč (cena jednoho výtisku 44 Kč + poštovné).
Poštovné činí 102 Kč na kus a rok.
Celkem Rozsévač na rok 2021: 586 Kč
Předplatné na rok 2021 je třeba uhradit do konce roku 2020. Časopis vám začne chodit po zaregistrované platbě. Kancelář VV pošle do sborů výzvu k objednávce dříve než loni.
Předplatné pro jednotlivce:
Vaši objednávku Rozsévače na rok 2021 prosím zašlete na adresu kanceláře VV BJB **kancelar@baptist.cz**. Časopis můžete objednat také telefonicky na č. tel.:
739 487 281 nebo na č. tel.: 734 596 635.
Předplatné je potřeba uhradit převodem na účet: 63112309/0800, var. symbol: 911 840, nečekejte na složenku. Platbu za vás může uhradit i někdo z vaší rodiny, jen je třeba, aby do zprávy pro příjemce napsal slovo Rozsévač a vaše jméno. Časopis vám začne chodit po zaregistrované platbě. Výhodnější pro vás je nechat si Rozsévač posílat do sboru.
Rozsévač vychází 11x do roka.
Cena výtisku a číslo účtu:
Odběratelé v ČR: Předplatné 484,- Kč (cena jednoho výtisku 44,- Kč) + poštovné,
Poštovné jednotlivci: 252,- Kč za kus a rok.
Celkem: 736 Kč.
Číslo účtu ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol: 911 840.

Kdybyste chtěli časopis odebírat, ale nemůžete si to dovolit, kontaktujte nás, prosím a my se vám pokusíme vyjít vstříc. Nechceme, aby byly peníze překážkou.
Časopis balí a do Česka odváží distribuční firma v Bratislavě a u nás jej rozesílá Česká pošta. Pokud by cokoliv nebylo v pořádku (např. vám nepřišel časopis nebo vám přišlo méně kusů), kontaktujte mne mailem: majka.horackova@seznam.cz nebo telefonicky na číslo tel.: 734 596 635. Pokusíme se to napravit.
Děkujeme.
Kontaktní osoba pro Česko:
Marie Horáčková, tel.č.: 734 596 635, mail: **majka.horackova@seznam.cz**

Vážení čtenáři
a dopisovatelé Rozsévače

Velice vám děkujeme za to, že jste časopisu Rozsévač/Rozsievač stále věrni. Děkujeme vám, čtenářům a věříme, že k vám Pán Bůh promlouvá skrze Rozsévač tak, jak se za to v redakci modlíme. Děkujeme těm, kdo nám do redakce posíláte svoje úvahy, svědectví a fotografie. Jsme vám za ně nesmírně vděčni a věříme, že nám zůstanete věrni i v nastávajícím roce. Rozsévač je určen především pro rozsévání Božího slova, tak, jak nám napovídá jeho název. Ačkoliv je to „po lidsku" neuvěřitelné, Rozsévač vychází s malou přestávkou více než 100 let. Takovou délkou života se může pochlubit jen málokteré periodikum. Jen Pán Bůh může udělat všechno, dokonce i vést časopis, který stále věrně rozsévá Jeho slovo. Jsme vděčni především za to, že se jedná o náš, baptistický časopis. Vážíme si vás všech a počítáme s vámi. Děkujeme za vás Pánu Bohu a modlíme se za působení Božího slova ve vašich srdcích i nadále. Věříme, že se tak děje. Děkujeme a přejeme vám Boží ochranu, Jeho blízkost a požehnání v roce 2021.

Redakce

Ročník časopisu...

Milí čitatelia, prešlo takmer sedem rokov, kým sme prišli na skutočnosť, že pri prechode na nový grafický koncept časopisu – od br. Jana Boggera – od č. 1/2014, boli vtedajším zástupcom šéfredaktora Redakčnej rady zadané podklady a schválená obálka, na ktorej sa nezmenil ročník časopisu... A tak sa aj v roku 2014 objavil na obálke ročník 83, ako bol v roku 2013.
Táto chyba sa na obálkach niesla celé nasledovné roky. V tomto roku je teda správne ročník 90 a nie 89. Chceme preto, po zistení tejto skutočnosti, priniesť aspoň jedno číslo časopisu Rozsévač/ Rozsievač správne, aby sa celý ročník 90 nestratil. Je nám to ľúto, lebo sme sa už tešili na „jubilejný" ročník 90...
Nové čísla v roku 2021 už budú mať správny ročník 91... (red.)

Oprava

Milí čitatelia, v Rozsievači č. 9/2020 v článku Spomíname na str. 14 pri životopise brata kazateľa Viléma Pospíšila bola uvedená chybná informácia o jeho synovi Miloslavovi. Starší syn Miroslav, narodený v r. 1935, nebol kazateľ, ale zubný technik. Za nesprávnu informáciu sa ospravedlňujeme. (red.)

NOEMI
seznamka pro křesťany
Téměř dva tisíce přihlášených křesťanů (60 % z Česka a 40 % ze Slovenska), kteří hledají svého životního partnera.
www.noemka.com info@noemka.com
Tel./SMS: +420 777222877

Knihy...

Kniha má oproti iným zverejneným textom tú konštruktívnu „nevýhodu", že prejde viacerými rukami, očami, mysľami a prejde dlhší čas, kým sa dostane do rúk či k duši čitateľa. Lepšie dozreje.
A to nielen čo sa formy a výzoru týka, ale najmä obsahu. A to je dôležité.
Pretože autor môže pozabudnúť, že čitateľ je čitateľ a nie priamy účastník myšlienkových pochodov autora. Nuž a redaktor, zodpovedný redaktor, prípadné vzduchoprázdno premostí.
Pri čítaní si uvedomím – joj, veď toto viem, ale dobre, že som si to pripomenul. Inokedy – aha, tak toto som nejako tušil, a teraz je mi to zrejmejšie. A potom – tak toto, toto som vôbec nevedel.
Všímam si, že nie je dobré čítať knihy, ktoré sú pre mňa príliš náročné.
Akosi som schopný porozumieť vždy len o schodík vyššie. Skočiť do iného sveta o niekoľko poschodí vyššie či celkom inde je nebezpečné, ľahko spojené s nepochopením a so zlými závermi. Pri čítaní je však pre každého z nás možnosť zastaviť sa na svojej ceste životom a zhodnotiť – idem dobrým smerom? Alebo sa musím obrátiť? Ísť iným smerom? Koľkokrát za život sa musím obrátiť? Zmeniť smer rozmýšľania, spôsob správania? Koľkokrát za život musím svoj správny smer korigovať? Dočítal som tri životopisy: C. S. Lewisa, Luthera a Bonhoeffera. Traja muži, ktorí žili a robili to, čomu skutočne verili. Prví dvaja sa dožili pokojnej smrti. V starobe sa však u nich objavili črty a prejavy, ktorým nerozumiem – prečo niekto v starobe stráca zo svojej brilantnosti? Bonhoeffera popravili mladého – nestihol zostarnúť. Telesne ani mentálne.
Som autorom vďačný za uvedené životopisy, pretože sa nebáli zachytiť čo najobjektívnejší, celistvý obraz.
Ľahko sklzneme ku glorifikácii obľúbenca pre jeden čin, ľahko sklzneme k odmietnutiu iného pre jeden prešľap, a to preto, lebo sa zaoberáme detailom – nevnímame osobu ako celok.

Recenzia

Paul David Tripp: Ó, pojďme, pokloňme se Ježíši
Denní čtení pro adventní čas, Kroměříž: Didasko, 2018

Minulý rok sme vo vianočnom čísle zverejnili recenziu na detskú knihu *Vianočné mystérium*. Tento rok prinášame tip na adventné čítanie pre dospelých.
Mohla by vám pomôcť vyčleniť si čas, aby ste počas adventu premýšľali o Bohu a skutočnej podstate Vianoc.
Sústrediť sa na to, ako Boh ešte *„dnes v našich životech bez přestání tvoří a píše svůj příběh"*.
Aby ste mali čas popri pečení, upratovaní, plánovaní návštev s rodinou či kupovaní darčekov, ktorými obdarujete blízkych podobne, ako Boh obdaroval nás. Knižka je pripomenutím príbehu, ktorý sa odohral dávno, a príbehu, ktorý sa deje práve teraz. *„Naše životy určuje příběh. Každý z nás má nějaký hlavní, ústřední příběh, v jehož světle chápe svůj vlastní příběh života."* A tento príbeh, ako nás vedie autor, je potrebné dosadiť do väčšieho príbehu o láske, smrti a vykúpení. Pretože *„Vánoční příběh vám má tedy pomoci správně vykládat a chápat svůj životní příběh."* No nielen vykladať, ale nechať, *„aby jeho moc zcela přemohla všechny ostatní příběhy, které si na náš život dělají nároky"*. Napríklad príbehy o našich modlách, o tom, ako sa nevieme vymaniť spod ich moci, a o tom, ako to Ježiš v príbehu o narodení prišiel vyriešiť.
„Ten, kterého lidé ve svých srdcích nahradili nekonečnou přehlídkou model, vstoupil do světa, který stvořil, aby je zachránil od nich samotných. Nepřišel proto, aby ustanovil pozemské království a vnutil svou vládu těm, kteří o ni nestojí. Nepřišel, aby soudil a trestal. Nepožadoval od lidí, aby mu sloužili, i když by si to býval zasloužil. Právě naopak, přišel, aby sloužil, trpěl a zemřel, a ustanovil tím své království v srdcích svého lidu. Přišel, aby hledal a zachránil. Přišel, aby trpěl a odpustil. Přišel, aby vysvobodil a obnovil. Přišel, aby povolal, přivedl k sobě a miloval ty, kteří by bez jeho milosti dál žili jen sami pro sebe."

Ak vás knižka zaujala a budete ju čítať, prajeme Vám, aby dotvorila váš advent tým, čo práve najviac potrebujete.

Ráchel Orvošová

Nacisti na propagandu svojich zámerov v predvojnovom Nemecku zámerne zneužili niektoré nešťastné Lutherove výroky, „veď to povedal, napísal náš Luther," čo však bola mizivá časť jeho výrokov, ktoré nevyjadrovali podstatu jeho osobnosti. Pri objektívnom pohľade na osobnosť mám povzbudivú nádej sám pre seba, že moje zlyhanie nie je ojedinelé – zlyhania zamestnávali a zamestnávajú aj iných a zlyhanie nie je podstatou osobnosti. Dôležité je, čo s prešľapom, s minutím sa cieľa urobím.
Objektívne, celistvo a dobre napísaný životopis prináša nádej v mojich nezdaroch, prináša nádej pre moje hľadanie.
Pretože iba hľadanie umožňuje nachádzať – zmysel, pravdu, lásku a nádej.
Si myslím.

Tomáš Komrska

P. S.
Vďaka Porta libri za tento počin, za vydanie životopisov C. S. Lewisa, Luthera a Bonhoeffera – mužov, ktorí žili to, čo hovorili a čomu verili. „Vďaka, Bože, za životy týchto mužov."

Ďalšie príbehy nájdete aj v pokračovaní knihy Zápisky z trolejbusu 2 (Porta libri, 2020), www.porta.sk

„Štěstí není ani mimo nás, ani v nás. Je v Bohu. / Velikost člověka záleží v tom, že zná svou ubohost. / To, že si člověk uvědomí bezesmyslnost pozemského života, jej nutí vsadit na to, že Bůh existuje, i přes nemožnost dokázat toto přesvědčení. / V srdci každého člověka existuje Bohem stvořené prázdné místo, které může zaplnit pouze Bůh skrze svého Syna Ježíše Krista. / Láska dává ducha a udržuje se duchem. / Právě nepřítomnost Boha ve viditelném vesmíru nutí člověka, trápeného nesmyslností vlastní existence, aby Jej hledal. / Pravda dává jistotu, ale již i samo hledání poskytuje klid. / Pravý smysl bohatství tkví v tom, aby z něho bylo štědře rozdáváno." (red.)

Témata/témy časopisu Rozsévač/Rozsievač 2021: Biblický šatník /oblečenie (kresťana)

Číslo 01 2021 – **Téma: časopisu:** Vyzleč seba *(svoj hriešny charakter)* – obleč si *Krista (Jeho charakter)*
Číslo 02 2021 – Vyzleč svoju samospravodlivosť – obleč si *Kristovu spravodlivosť*
(verše: Iz 61, 10, Gal 3, 27 a Mt 22, 11)
Číslo 03 2021 – Vyzleč hnev - obleč si *srdečné milosrdenstvo* **(verše: Kol 3, 8 –10...a 12)** **Uzávierka 5. 12. 2020**
Číslo 04 2021 – Vyzleč vášnivosť - obleč si *krotkosť* **Uzávierka 5. 1. 2021**
Číslo 05 2021 – Vyzleč zlosť - obleč si *trpezlivosť* **Uzávierka 5. 2. 2021**

Inzerát

Nabízím ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob, v podhůří Jeseníků v obci Vikýřovice, na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Blízko do hor (lyže v zimě, turistika i cyklo v létě). Možnost parkování na pozemku.
Více informací na tel.: + 420 608 451 995, e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

Věra Jersáková

ISTOTA ŽIVOTA

Jarka Rečníková

Včera – dnes – naveky...

Minulosť – prítomnosť – budúcnosť...

Bolo – je – bude...

A v tomto všetkom žijeme my – ľudia.

Náš včerajšok hovorí o dnešku.

A tiež hovorí aj o budúcnosti.

Bez našej minulosti by nebolo prítomnosti,

ale ani žiadnej budúcnosti.

Aj keď už to, čo bolo, nie je,

je tu dnešok

a bude – nikto nevie dokedy – aj zajtrajšok.

Včera – dnes – naveky

je ten istý – bez zmeny – iba PÁN JEŽIŠ.

On bol v minulosti každého človeka.

Je v prítomnosti človeka, ktorý Mu dôveruje.

A bude s tým, kto Mu verí, aj v budúcnosti.

Taký je Pán Ježiš.

Taká je Pravda vekov.

Taká je Istota života.

Dnes.

Zajtra.

Naveky.

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne ďakujeme. Ich autormi sú: Marie Horáčková, Vladimír Malý, Milan Uhrin, Ján Kováčik, Maroš Kohút, Toma Magda, Peter Orvoš, Pavel Makovini, Daniel Plett, Danny Jones. Foto: © saquizeta / Adobe Stock a archív redakcie.
Grafické riešenie obálky Lýdia Bodnárová.